

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

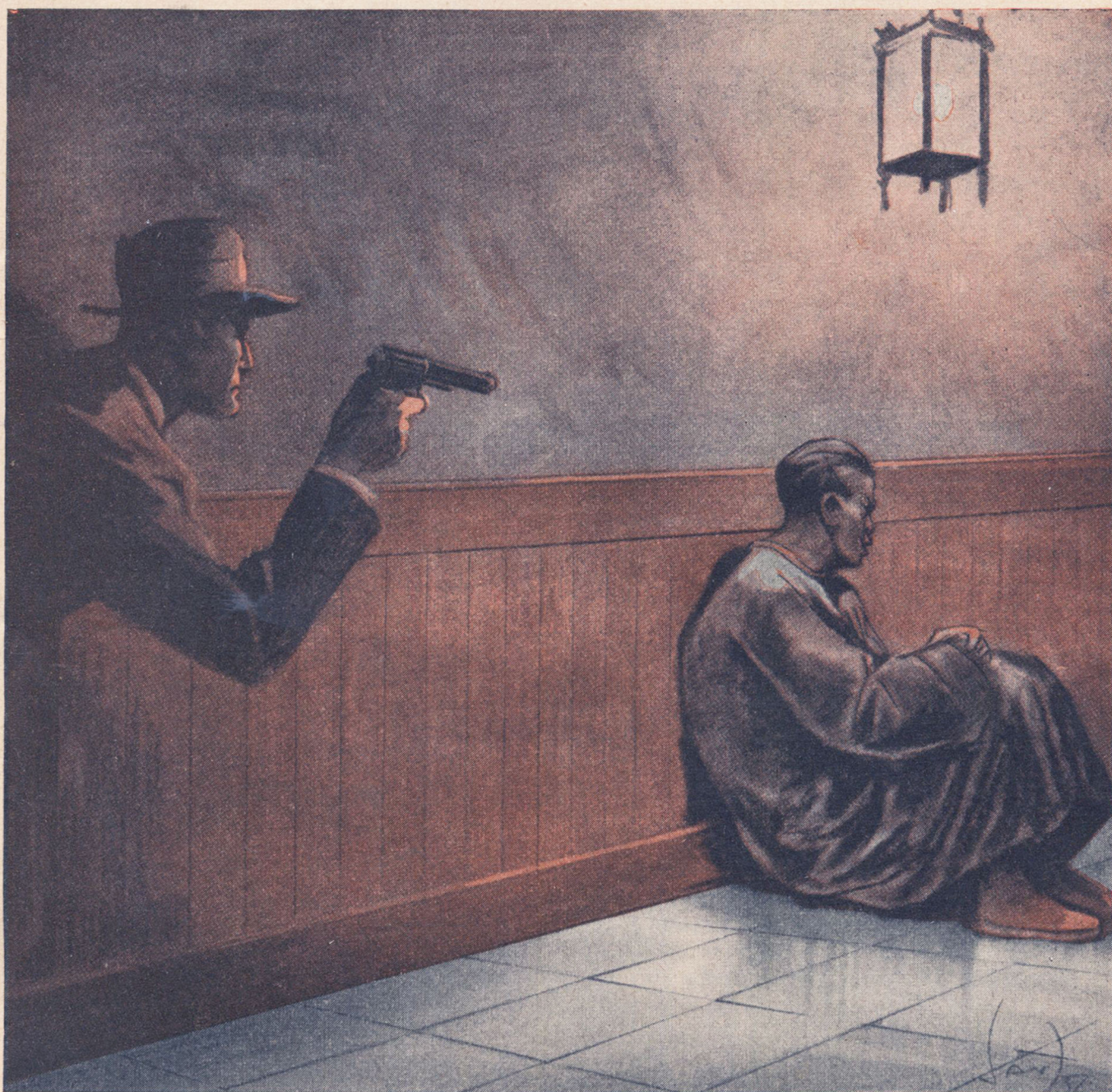
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 854

HET TEEKEN VAN WONG-KAI-FU.

20 cent

Hij hief het pistool op en mikte zorgvuldig.

NIEUWE SERIE

Het teeken van Wong-Kai-Fu

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE TUNNEL.

Omstreeks half een in den nacht reed er een tamelijk armoedige huurauto door Belgrave Road. op dat uur van den nacht vrijwel verlaten, ofschoon zij deel uitmaakt van een drukke buurt, en een aanvang neemt bij het bekende Victoria-Station.

Want de buurt mag daar volkrijk zijn, zij is tevens een centrum van zwaren arbeid. Er wonen hoofdzakelijk winkeliers, een kleine middenstand, en goeode arbeiders. En die plegen meestal te slapen, om dien tijd van den nacht, en wanneer zij dit niet doen, dan zoeken zij in ieder geval hun vermaak elders.

De weinige theaters en bioscopen waren in elk geval reeds gesloten, en slechts een enkel restaurant was nog toegankelijk.

De auto reed niet al te snel, en stond tenslotte stil op den hoek van Moreton Street. Op hetzelfde oogenblik ging het portier open, en twee mannen stapten naar buiten, goed gekleed, maar toch niet beter dan men in deze buurt had mogen verwachten, en nauwelijks had de tweede zachtjes het portier weer dichtgedaan, of de chauffeur, zonder nadere bevelen af te wachten, reed weer verder, sloeg

den hoek om, en verdween in de zoeven genoemde dwarsstraat.

De twee mannen echter vervolgden hun weg, rustig naast elkander voortstappend.

Zij waren blijkbaar zoeven aan het Victoria-Station aangekomen, tenminste zij torsten ieder een tamelijk groot valies, versleten door het gebruik, en voorzien van talrijke, bijna onleesbaar geworden hotelplakaten.

Zij droegen ieder een donkerkleurige regenjas, en een slappen hoed, en liepen met gebogen hoofd tegen den tamelijk sterken wind in.

Nu gingen zij voorbij de „Chelsea Bank” die nog niet lang geleden was opgericht en toen vertraagden zij eensklaps hun schreden. De bank bevindt zich bijna aan het einde van Belgrave Road, en maakt deel uit van een zeer klein huizenblok, dat niet meer dan een twaalftal perceelen telt.

Vlak daar tegenover ligt de oude kerk van Sint Georges, aan het begin van een languit-gerekten tuin, of beter een plantsoen, waaraan de naam van Sint Georges Square is gegeven.

Op dit punt was het al zeer stil, slechts nu en dan klonk de stap van een gehaasten

voorbijganger, of het gonzend gegrom van een taxi, die snel voorbij reed.

De grootste van de twee mannen had onder het loopen een sleutel uit zijn zak gehaald, en stak die nu in het slot van een groen geverfde deur, die een soort van doodlopende gang afsloot, tusschen het bankgebouw en het aangrenzende huis gelegen, waarvan de benedenste verdieping geheel was ingenomen door een kruidenierszaak.

De groene deur ging geruischloos open, en de twee mannen traden snel het stikdonkere slopje binnen, zonder dat iemand hen had gezien, of het moesten dan misschien eenige uilen zijn, die nog niet sliepen, en hun verblijf hielden in de hooge, eeuwenoude, met mos begroeide spits van de mooie, oude kerk.

De langste der twee mannen had de deur weer zorgvuldig gesloten, en ging nu op den tast vooruit, tot hij een tweede deur bereikte, behorende bij den winkel.

Het was een smalle deur, boven een zeer lagen stoep, en die blijkbaar alleen maar gebruikt werd om er overdag vuilnisvaten buiten te zetten, en de vaten stroop, kisten zeep en zakken krenten in binnen te halen, welke de eigenaar van de zaak voor het uitoefenen van zijn beroep noodig had.

Ook van deze deur scheen een der twee mannen een sleutel te bezitten, althans hij opende haar zonder eenig gerucht, trok zijn metgezel naar binnen, en pas nadat de deur weer gesloten was, maakte hij licht, als iemand die volkomen zeker is, dat hij dit ongestraft kan doen.

De zaklantaarn die hij gebruikte had een sterke batterij, en een krachtige lamp, en haar schijnsel was ruimschoots voldoende, om de geheele omgeving te verlichten.

De twee mannen stonden in een vrij smalle gang, die zeer duidelijk de sporen vertoonde, dat men er herhaaldelijk kisten, vaten en andere zware dingen tamelijk ruw doorheen trok.

— Wat is dat voor een deur? vroeg de jongste fluisterend, wijzend naar het achterste gedeelte van de gang.

— Die gaat naar den winkel, Brand!

— En die daar?

— Die geeft toegang tot den kelder, waar onze brave kruidenier zijn winkelvoorraden bewaart! Wij zullen ze moeten gebruiken voor ons doel!

— En je weet zeker dat we nog van nacht zullen slagen, Raffles?

— Daarvan ben ik overtuigd — tenzij we onverwachte beletselen op onze weg zouden vinden!

— De tusschenmuren zijn dus niet al te dik?

— Niet dikker dan waarop ik reken! De bank van dien kleine schelm van een Brigg is geen vesting, en, zooals je zelf hebt kunnen waarnemen, in de benedenste verdieping van een heel gewoon huis gevestigd, dat ternauwernood een weinig verbouwd is.

— En zou niemand ons kunnen hooren?

— Dat is heel onwaarschijnlijk! Waar wij nu zijn is niets dan de winkel, een ruime bergplaats, en een dagverblijf van onze braven grutter! Hij slaapt echter een verdieping hooger, en het is zoo goed als onmogelijk, dat hij iets hoort van onze kleine werkzaamheden!

— Ik heb je goed begrepen — wij zullen onder het slop door moeten graven?

— Dat wil zeggen — wij moeten er onder door, Brand, maar er is maar een enkele muur, want de oude kelder van dit huis strekt zich tot aan den anderen kant van het slopje uit. En nu vooruit, want alles moet binnen een paar uren zijn afgelopen!

Een oogenblik scheen het licht van de lamp in de groote, staalgrijze oogen van John Raffles, die een harde uitdrukking hadden op dit oogenblik. Zoo zag hij er altijd uit, overwoog Charles Brand, wanneer hij uittrok op een „Strafexpeditie.“

Reeds had hij zijn hand uitgestrekt naar de kelderdeur, toen Brand hem nog even weerhield met de vraag:

— Kunnen wij in de „Chelsea Bank“ niet plotseling op een der bewoners stuiten?

— Maak je niet ongerust, mijn waarde! Brigg slaapt niet tusschen zijn brandkasten en boeken, maar op de tweede verdieping van dit huis. Tenminste, zoo is mij verzekerd! Een nachtwaker houdt hij er niet op na, en ik geloof met stelligheid te weten, dat er in zijn bank ook bitter weinig te bewaken valt! Ik ben bang dat wij er vruchteloos naar constanten zouden zoeken!

— Maar waartoe dan eigenlijk die gevaarlijke onderneming?

— Omdat ik mij persoonlijk, door een enkelen blik in de boeken maar vooral in zijn eigen, particuliere aantekeningen, wil overtuigen, of het waar is wat nu nog maar gemompeld wordt, — dat die mijnheer Brigg een zeer gevaarlijke sluwe dief is, die de kleine, domme geldbeleggers hier in de buurt uitzuigt! Er

wordt iets verhaald van een hypotheekbank, die niets anders is dan een windhandel, en waarvan de aandelen kunstmatig op een bepaalde hoogte worden gehouden, totdat mijnheer Brigg de tijd gekomen acht, om de bom te doen barsten, en er met het geld van die goedvertrouwende domooren vandoor zal gaan. Het is dus eigenlijk maar een uitstapje dat ik onderneem ten bate van derden!

— Dan heb ik niets anders te doen dan te wenschen, dat dit uitstapje een plezierig verloop zal hebben — en vooral een veilig! merkte Brand droogjes op, en nu ben ik tot je dienst!

De twee mannen daalden, na een soort van vilten overschoenen te hebben aangetrokken, zonder het minste leven te maken de keldertrap af, waarvan de treden waren uitgesleten, door een gebruik, wellicht van eeuwen (men bevond zich hier in een der oudste wijken van Londen) en bereikten den grooten voorraadkelder, zoo groot, dat de zoldering hier en daar door zware pilaren moest worden ondersteund.

Raffles baande zich, alsof hij hier jarenlang winkelbediende was geweest, bij het licht van zijn lamp een weg door de rijen vaten en kisten, balen en zakken, en Brand merkte tot zijn voldoening op, dat de kelder nergens ook maar de kleinste opening had waardoor licht naar buiten kon schijnen. Aan het einde van den kelder was een afscheiding gemaakt door middel van een hoog, houten schot, dat tot aan de zoldering reikte, en waarin zich een deurtje bevond, alleen maar gesloten door middel van een touwtje, een kram en een spijker.

Zij was dus al heel gemakkelijk te openen.

Nieuwsgierig blikte Brand in een tweeden kelder bijna even lang als de eerste, maar aan zienlijk veel smaller.

— Dat is zonderling! fluisterde hij. Deze tweede kelder schijnt een rechten hoek te maken met den eersten!

— Dat is ook zoo, Brand! Deze tweede kelder loopt om achter het huis van Brigg, waartoe hij oorspronkelijk zelf heeft behoord! Trouwens — nog geen vijftig jaren geleden vormden het kruideniershuis en het bankhuis slechts een enkel perceel, en alleen maar om er meer huur van te kunnen trekken heeft de eigenaar ze gescheiden door het aanbrengen van dat nuttelooze slop, dat, zooals je zelf gezien hebt, ongeveer in het midden door een blinden muur nog eens in tweeën is gedeeld.

— Met welk doel eigenlijk?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen! Misschien wel om te beletten, dat het slop als een doorloop werd gebruikt door Jan en Alleman!

— Deze tweede kelder schijnt heelemaal niet te worden gebruikt?

— Hoogstens om er wat oude, leege kisten en doozen neer te werpen! antwoordde Raffles. Des te beter echter is zij geschikt voor ons doel.

Raffles had onder het spreken reeds een paar stappen in den tweeden kelder gedaan, en liet het licht van zijn lamp op de wanden schijnen.

— Wij zijn hier dus achter de bank? vroeg Brand, tegen den muur kloppend.

— Ja, Brand! Als wij daar doorheen konden boren, zouden wij in den kelder van Briggs huis komen! Maar wij zullen het liever niet probeeren — want je zult al gemerkt hebben, dat deze muur van beton is! Gelukkig echter is er nog een andere weg om in dien kelder te komen, en die voert onder het slop door, zooals ik je reeds zeide! Je kunt zien dat de muur slechts is doorgetrokken tot aan den blinden zijwand van het slop! Sla hier maar eens op met je hand! Het is alleen maar bepleisterd, maar voor het overige is het een gewone, steenen fundamentsmuur! Vooruit, aan het werk!

Dicht bij het houten schot, dat de afscheiding vormde tussehen de twee kelders onderzocht Raffles den zijmuur nauwkeurig.

— Het is een zonderlinge wijze van bouwen! zeide hij hoofdschuddend. Wanneer men door een betonnen muur zijn geld wil beschermen, dan doet men toch verstandiger, hem geheel tot aan het aangrenzende huis door te trekken. Nu, in elk geval zullen wij gebruik maken van het feit, dat dit is nagelaten!

Hij had zijn valies reeds geopend, nam er een sterken beitel uit, van het beste staal, zooals de steenbikkers die wel gebruiken, en toen hij hiermede een paar malen op den muur had geklopt, viel de kalk er in groote stukken af.

Brand had intusschen aan den voet van den muur wat oud stroo verzameld en flesschenhulsen, zoodat het neervallen bijna geen leven veroorzaakte.

Zoodra de roode baksteen bloot lag, werd de steenboor in werking gesteld die heel gemakkelijk door de kalk heenging.

Raffles beschikte over zulke uitnemende werktuigen, dat hij binnen vijf minuten een

steen had kunnen verwijderen en toen was de rest natuurlijk kinderspel.

De eene metselsteen na den anderen werd gemakkelijk losgetrokken, en binnen tien minuten was er een opening ontstaan, groot genoeg om er doorheen te kunnen kruipen.

Brand liet het licht van zijn lamp er door heenvallen, en slaakte een lichten uitroep van verbazing!

— Wat is er? vroeg Raffles, die bezig was met het inpakken der instrumenten.

— Ik zie een goed gemetselde gang, en die is aan het einde afgesloten door een muur, eveneens van metselsteenen!

— Niets is natuurlijker, Brand! De gang die je ziet is eenvoudig het slop, waar wij nu onder zijn!

— Dus de blinde zijmuren van dien doorgang zijn tot onder het straatoppervlak doorgetrokken?

— Dat spreekt vanzelf! Zelfs tot op een hoogte van ruim $2\frac{1}{2}$ Meter zooals de bouwverordening destijds voorschreef! Met den muur die den slop in tweeën deelt is natuurlijk hetzelfde geschied. En nu begin ik te gelooven, dat het doel daarvan alleen was, om als steun te dienen voor die twee muren, die, zooals je zelf gezien hebt, zeer hoog zijn. Het is mogelijk dat men den bouwer alleen heeft toegestaan, zoogenaamde halve steensmuren op te richten, wanneer hij er dien tusschenmuur, die anders geen doel zou hebben, bij wijze van steun tusschen plaatste! Ik herinner mij nu ook, dat ik zeer groote en sterke muurankers heb ontdekt, vlak bij dien steunbeer!

Brand liet het licht van zijn lamp omhoog schijnen, en ging voort:

— Als wij door dit gat heenkruipen, hebben wij dus het slopje boven ons hoofd? We hebben gezien dat het aan den anderen kant van den scheidingsmuur bestraat is. Zou dat aan dezen kant ook het geval zijn? Ik geloof dat ik daar ijzeren steunbalken zie!

Dat is zelfs heel waarschijnlijk! De gang moest toch worden afgedekt, gelijkstraats. Het komt er trouwens zeer weinig op aan, want voor instorten bestaat heusch geen gevaar! Zie maar, er liggen ijzeren platen over de balken! Daarop is natuurlijk aarde gesort, en in die aarde zijn, op de gewone wijze de straatklinkers gelegd, juist zooals het bij bruggen ook gebeurt.

De twee mannen kropen nu achtereenvolgens door de opening en Raffles wees glimlachend op den linker zijmuur, een meter ongeveer

van het gat verwijderd en sprak:

— Hier zullen wij beginnen te werken! Slechts deze muur scheidt ons nu van de ruimte onder het bankgebouw! Wij zullen—

Maar plotseling hield Raffles op. Er liet zich een krakend gerucht hooren, en eensklaps, voor ze nog terzijde hadden kunnen springen, opende de grond zich als het ware voor hun voeten en zij vielen bijna twee meter omlaag.

Door den val brak de lamp van Raffles, en zij bevonden zich in een volstreekte duisternis,

— Wat voor den duivel — — — begon Brand, wild om zich heen trappend, en in zich zelf vloekend.

— Houdt je kalm Brand! beval Raffles op zijn rustigen toon. Heb je iets gebroken?

— Dat niet. Maar ik zou wel eens willen weten — — —

— Ik ook, en dat kan ik alleen als je mij aan licht helpt, want mijn lampje is gebruiken!

Brand stak de hand in zijn zak, haalde zijn eigen lamp te voorschijn, en gelukkig had die zich goed gehouden, zoodat de twee mannen een oogenblik later konden zien, wat er eigenlijk gebeurd was.

Op zich zelf beschouwd was het heel eenvoudig — zij waren door den grond gezakt! Onder hun voeten was een laag aarde, en daaruit staken hier en daar dunne, versplinterde balkjes.

Links zoowel als rechts en dwars op de richting van het slop strekte zich een soort van gang of tunnel uit, die nu op deze plekken deele versterkt was door het in gestorte dak.

— Concurrentie! fluisterde Brand, en zijn hand ging al naar zijn revolverzak.

— Dwaasheid, Brand! zeide Raffles schouder ophalend. Welke inbreker zou zoo krankzinnig zijn, een tunnel te graven van deze lengte, alleen maar om een bank te bereiken, die nog geen drie maanden bestaat, en die op zich zelf al bitter weinig om het lijf heeft? Neen, die tunnel beteekent iets anders! Je kunt aan het hout zien, dat het dak moest dragen, maar bezweek, dat deze tunnel nog pas zeer onlangs is aangelegd! Overigens moet ik je er op wijzen, dat zij nog onder den vloer van de kelders doorloopt, een bewijs te meer, dat het niet op deze bank was voorzien! Wat die tunnel dan wel beoogde — dat zullen wij eens onmiddellijk gaan onderzoeken! Voor vannacht is er natuurlijk geen sprake van, onze kleine onderneming bij Brigg voort te zetten.

En stoutmoedig drongen de twee mannen de tunnel binnen, links afgaande, maar reeds

na een meter of tien te hebben afgelegd, konden zij niet verder. Want hier was de gang afgesloten door een stevige, met ijzer beslagen, en blijkbaar ook pas aangebrachte deur.

Raffles had onwillekeurig zijn stem wat laten dalen, toen hij zeide :

— Dit moet het huis zijn naast dat van onzen kruidenier. Wij zullen het goed onthouden. Nu de andere kant.

Zij keerden op hun schreden terug, en onder het loopen zeide Raffles hoofdschuddend :

— De aanleggers van dezen tunnel hebben het nog niet ver gebracht in die moeilijke kunst. Zie eens hoe zwak die houten schoorbalken zijn ! En hier, waar de instorting plaats had, hebben zij veel te dicht bij de oppervlakte gegraven ! Het gewicht van twee menschen was voldoende, om het dak te doen bezwijken. Het is waar, — misschien wisten zij het niet, dat het slop zoover doorliep !

De twee mannen stapten opnieuw over het bergje aarde en houtsplinters, en gingen nu de tunnel in de andere richting in.

Over een lengte van nog omstreeks 20 Meters troffen zij naast zich en boven hun hoofd de houten steunbalken, en die hielden toen plotseling op, en zij konden zich wat hooger oprichten, zonder gevaar te loopen hun hoofd te stooten.

— Maar deze gang is oud ! fluisterde Brand verbaasd !

— Ja, Brand ! En ik geloof ook te weten hoe dit komt en waar wij ons bevinden ! Wij moeten thans zijn onder de kerk van Sint Georges ! In vroegere jaren bevond zich daar vlak bij een klooster, dat omstreeks een eeuw geleden in vlammen is opgegaan. Het moet zich hebben uitgestrekt over de geheele lengte, die nu wordt ingenomen door het plantsoen van Sint Georges ! Nu, ik vind het avontuur belangwekkend !

— Ik ook Edward — en ik hoop alleen maar, dat het ook nog niet gevaarlijker wordt !

Raffles antwoordde niet. Hij begreep zelf zeer goed, dat hem wel eens een zeer onaangename verrassing kon wachten. Toch ging hij onbeschroomd verder, terwijl Brand de tunnel belichtte. De wanden bestonden thans uit zeer oude metselsteenen, hier en daar bestreken met versche kalk. De zoldering was gewelfd, en blijkbaar zeer sterk. De gang boog zich flauwtjes naar rechts, en plotseling deed zich een tweesprong voor. Een oogenblik aarzelde Raffles, en toen koos hij den rechtschen weg, en ging verder.

De twee mannen hadden zoo zeker al een kwartier geloopt, toen de tunnel heel flauwtjes begon te stijgen.

Eensklaps bleef Raffles staan, en greep den arm van Brand.

Aan het einde van de tunnel was een flauwe lichtschemering zichtbaar.

**Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK II.

DE STEM.

Het was geen lamp of geen kaars, want dan zou het licht helderder zijn geweest. Het was alleen maar een flauwe, rossige weerschijn en de lichtbron bevond zich blijkbaar elders.

Raffles fluisterde zacht :

— Doof je lamp ! Geef me een hand. Ik zie beter dan jij in de duisternis. Wees voorzichtig, en til je voeten goed op.

Langzaam en met de grootste behoedzaamheid zetten de twee mannen nu den tocht voort.

De tunnel hield op met stijgen. Langzaam werd het lichtschijnsel wat krachtiger.

Veertig passen verder stond Raffles opnieuw stil.

Zijn scherp oog had op den rechter wand de afteekening waargenomen van een donker kruis — het kon niets anders zijn dan de schaduw van twee dikke tralies, die elkander in het midden kruisden. En die in een ronde of ovale opening moesten zijn bevestigd.

Met de grootste behoedzaamheid liepen zij nog wat verder, telkens stilstaande om te luisteren.

Maar plotseling bleven zij onbeweeglijk staan.

Een wonderlijke, machtige stem had zich onverhoeds doen hooren. Het was onmogelijk te zeggen, vanwaar zij kwam, en evenmin, welke woorden zij sprak.

Maar zij was buiten alle beschrijving, machtig en sterk, en scheen de geheele gang te vervullen met haar trillende, dreunende golven.

— Mijn God, wat is dat ? fluisterde Brand, den arm van Raffles grijpend.

— Ik kan het volstrekt niet begrijpen, Brand — maar ik wil het weten, antwoordde Raffles op vasten toon. Daarginds moet een venster zijn, of liever een soort van opening in den tunnelwand — het is mogelijk dat dit bovenaardsche geluid daarvandaan komt. Neem je revolver, maar gebruik ze in 's hemelsnaam niet dan in geval van nood !

En weer gingen zij verder.

De stem nam in kracht toe, bij iederen stap, en het leek wel alsof de aarde ervan weergalmd. Het was zoo luid, dat het de trommelvliezen pijn deed. En toen, eensklaps, nam het in kracht weer af, ofschoon het nog altijd geleeek op een bazuin van het laatste oordeel.

En eindelijk hadden zij de opening bereikt, die inderdaad door twee tralies was afgesloten, en keken zeer voorzichtig naar binnen — en naar omlaag.

Want het verwonderlijke schouwspel, dat nu hun blikken trof, bevond zich zeker wel zes of zeven voet dieper dan het punt, waarop zij stonden.

De ronde opening, met een doorsnede van omstreeks vijf dedimeter, bevond zich dicht bij de zoldering van een soort van onderaardsche gang, in den rotsbodem waarop Londen voor een deel rust. Uitgehouden, of misschien wel door de natuur gemaakt, en die ongeveer 20 Meter lang kon zijn, en half zoo breed.

Aan het eene einde, recht tegenover de opening, stond een lange tafel, waarover een kleed van gele zijde lag, en daarop was, vuurrood, een draak gestikt met wijd opengesperden muil, en een staart, zich driemaal kronkelend, en eindigend in een speer.

Aan die tafel waren vijf mannen gezeten met breede, platte gezichten, en spleetvormige, zwarte oogen. Zij droegen lange gewaden van zwarte zijde, bestikt met zonderlinge figuren van zilverdraad.

En op den harden bodem neer gehurkt zaten een honderdtal mannen en luisterden naar de donderende stem.

Niemand van die mannen bewoog zich ook maar een wimper, naar het scheen. Zij zaten daar, alsof zij uit brons waren gegoten.

En al die mannen hadden dezelfde breede, platte, gele gezichten, dezelfde zwarte, glinsterende oogen.

De wanden waren bijna geheel kaal, op enkele zonderlinge, barbaarsche afbeeldingen na, die

hier en daar met meni waren aangebracht op het donkere rotsgesteente, en die misschien afgodsbeelden of Chineesche huisgoden moesten voorstellen.

Want dat het Chineezen waren, die lieden daar in de diepte, die zoo onbeweeglijk luisluisterden naar de machtige, gebiedende stem, dat was op het eerste gezicht duidelijk.

De zaal werd verlicht door een soort van primitieve kaarsenkroon, gemaakt uit een ijzeren vathoepel, waaraan een twaalfstal ringen waren vastgeklonken, en in ieder van die twaalf ringen waren dikke kaarsen gestoken. Die eigenaardige kroon kon door middel van een touw, dat over een katrol liep, in het midden van de zoldering worden opgetrokken, en schommelde daar nu zachtjes heen en weer, een geheimzinnig licht verspreidend.

Maar den grootsten, wonderlijksten indruk maakte toch de stem! Niemand daar beneden sprak of bewoog zich. En toch klonk dat sterke geluid voortdurend door in een taal, die Brand als Chineesch meende te herkennen — en toch was de bezitter van die stem niet zichtbaar!

Het was mogelijk, dat de spreker stond opgesteld onder aan denzelfden muur, waarin zich de opening bevond, zoodat de twee toeschouwers daarboven hem niet konden zien, maar al spoedig lieten zij ook deze verklaring varen. Het was onmogelijk, dat een menschelijk wezen, ook al beschikte hij over nog zulk een zwaar stemgeluid, zonder hulpmiddelen, zulke machtige klanken kon uitbrengen.

— Waar is toch die man die zoo buldert? vroeg Brand fluisterend, na eenige oogenblikken.

— Dat weet ik niet, Brand — maar hij is zeker niet hier! antwoordde Raffles. Ik begrijp het sedert eenige oogenblikken, wat wij daar hooren is eenvoudig een luidspreker. Het is de radio, die ons deze poets speelt! Er spreekt ergens, wie weet op welk een afstand, en door een geheimen zender een aanvoerder, een chef misschien een bendevoofd — en niemand kan zeggen waar hij is. Hij kan evengoed ergens in een bovenkamertje in White Chapel zitten als zich bevindend aan boord van een Jonk op de reede van Kanton! Voor de radio zijn geen wonderen meer! Maar dit wonder hoop ik dan toch te doorgronden!

— Kun je verstaan wat hij zegt?

— Slechts bij hooge uitzondering! De man gebruikt een soort Chineesch een dialect, dat ik slechts gebrekkig ken, en daarenboven veroorzaakt de echo hier te midden van het harde gesteente, dat de klanken dooreen-

loopen. En dit verwekt ook juist dien machtigen indruk. Kom spoedig mede — want ik heb de vaste overtuiging, dat ons leven geen cent meer waard zou zijn, als we hier op dit oogenblik gevonden werden. Ik weet zeker dat al die Chineezen met mes of revolver gewapend zijn.

— Maar wat doen zij hier? Waartoe komen zij hier bijeen? Wat wordt er tot hen gezegd?

— Dat zullen wij later hooren, Brand! Dat hoop ik tenminste. En kom nu mede! Ik wil zien waarheen de linksche weg voert.

Raffles had Brand weder bij den arm gevat, en trok hem nu met zich mede, tot dat zij weder de splitsing bereikten.

Zij gingen nu den anderen weg in, en deze tunnel was wat smaller dan de vorige, en scheen voortdurend te rijzen.

De bodem was ongelijk. Het was hier zoo volmaakt donker, dat Brand zijn zaklantaarn weer moest aanknippen. Het was immers zeer goed mogelijk, dat zich plotseling een put voor hunne voeten zou opdoen!

Een minuut later liepen zij inderdaad over een soort van putdeksel, van dikke planken gemaakt, en bijna een meter in doorsnede.

Raffles wees er veelbeteekenend naar, en zei:

— Het is goed, dat deze schacht is afgedekt! Wij hebben hier zeker te doen met een van die bodemlooze putten, die een groote rol hebben gespeeld in de raadselachtige verdwijning van zekere „ongewenschte” personen uit onze geschiedenis!

Hij wilde al weer verder gaan, toen hij plotseling zijn schreden inhield, zich bukte, en den houten, ronden deksel wat nauwkeuriger bekeek.

Zijn stem had een harden klank, toen hij na een oogenblik zei:

— En ik zie, dat die put nog steeds niet buiten werking is gesteld! Kijk zelf maar!

Brand moest zich diep bukken, en zijn lantaarn wat lager houden om te kunnen zien, wat Raffles hem aanwees. Dicht bij den rand van de schijf was een sterke kram in het hout gedreven. En aan die kram was een dun, gevlochten staaldraad bevestigd, bijna onzichtbaar, maar sterk genoeg om er die schijf van planken mee van haar plaats te kunnen trekken!

Brand voelde dat hij bleek werd, toen hij Raffles aankeek en fluisterde:

— Het is erger dan ik dacht! Dat is een gemeene val! Want de opening van de put beslaat bijna de geheele breedte van de gang! Als deze deksel wordt verwijderd, dan blijft

er aan weerszijden nauwelijks een decimeter over!

Hij huiverde even, en vroeg:

— Zullen wij verder gaan?

— Ja — ik geloof dat ik daar reeds het einde zie! Doof je lamp weer!

— En — als wij nogmaals zulk een put tegen komen maar ditmaal zonder deksel?

— Daarvoor bestaat heel weinig vrees! Bovendien — ik kan nu reeds voldoende zien, zonder licht! Kijk, daar loopt de trekdraad, onder langs den muur, en geleid door kleine, ijzeren oogen! Wie weet hoe lang zij is!

Zij gingen nu zoo haastig en snel mogelijk voort, en plotseling snoven zij een frissche lucht op, en zagen, zich onduidelijk afteekenend tegen de lucht een soort van raster, rond, meer dan een meter in doorsnede.

— Wat is dat? vroeg Brand zacht.

— Heel waarschijnlijk de oude, sedert eeuwen ongebruikte toegang tot deze tunnel!

Zij stonden nu voor het raster. Het was een hek van vierkante, elkander kruisende, ijzeren staven, geheel verroest, maar nog zeer sterk. Het hek was niet alleen met het slot, dat er bij behoorde, maar daarenboven nog eens met een zeer groot hangslot afgesloten. Ook dit echter was verroest, en werd zeker sedert jaren niet meer gebruikt.

Het was een van die vergeten ingangen, waarin niemand meer belang stelde, omdat zij nergens toe te gebruiken waren. Misschien had men hier wel met een oudere rioolgang te doen, sedert een eeuw buiten dienst gesteld.

— Waar ziet dit op uit? fluisterde Brand verbaasd.

— Wel, dat is de Theems — en die stijger daar aan den overkant is Nine Elms Pier! Dit hek bevindt zich nauwelijks een meter boven water, dunkt mij! Dit is een der oudste gedeelten van Grosvenor Road. De wal is hier tamelijk laag. Achter ons is een voormalige kazerne, en verder de groote tuin, die bij de kerk van Sint Georges behoort! En voor ons is het water! Ik geloof echter dat dit hek niet door de Chineezzen gebruikt wordt, anders zou ik daar wel sporen van zien, dunkt mij, zelfs in de duisternis! Maar ik zou niet durven verzekeren, dat het toch niet heel gemakkelijk geopend kan worden, want onze gele broeders zijn drommels slimme en zeer bekwame werktuigkundigen! In ieder geval gaan wij hier niet uit, maar keeren langs denzelfden weg terug! Vlug, want die zonderlinge bijeenkomst loopt misschien ten einde, en wij hebben nog

meer te doen!

— Wat dan?

— Het gat in den muur te dichteren! Zij zullen anders op hun hoede zijn, en begrijpen, dat zij bespied zijn, en dat wil ik vermijden.

— En zou dat voldoende zijn? De ingestorte zoldering — —

— Die zullen zij wel aan hun eigen onhandigheid toeschrijven! Vooral wanneer zij zien, dat de dunne steunbalken gebroken zijn, en de zoldering veel te dun was. En vlug nu!

Brand wierp nog een laatsten blik door het ijzeren raster naar buiten, over het donkere water van de Theems, naar de zwarte schaduwen van een paar zolderschuiten, die langs de kade gemeerd lagen, en volgde toen haastig Raffles, want hij was er alles behalve op gesteld, hier te worden verrast door die Chineezzen, die misschien wel korte metten zouden maken met vreemde indringers.

Zij liepen dus weer over de putdeksel, ontstaken opnieuw de lamp, bereikten den tweeksprong, en gingen zoo haastig mogelijk den zelfden weg verder weer terug, totdat zij de plek van de instorting bereikten. Zij klommen zonder moeite uit het gat naar boven, en Brand wilde reeds door de opening in den muur den kelder weder ingaan, toen Raffles hem weerhield met de gefluisterde woorden:

— Neen! Het gat moet van dezen kant worden dichtgemaakt! Anders zouden zij zeker het verschil met de omringende steenen zien! Wij moeten ze bedekken met een laagje aarde en kalkgruis!

— Maar — hoe komen wij dan zelve weder naar buiten? Toch niet door het raster?

— Neen! Wij komen naar buiten op dezelfde wijze als de Chineezzen. Door het huis naast den kruidenier!

— En als die ingang bewaakt wordt?

— Je hebt gelijk — dat zou al even erg zijn! zeide Raffles na even te hebben nagedacht.

— Kunnen wij niet door het huis van den kruidenier gaan, zooals we er binnen kwamen?

— Neen — tenzij we weer voor die opening kruipen! Nu, het moet er op gewaagd worden. Ik wil nu geen ontmoeting met die gele heeren hebben! Laten wij dan trachten, de steenen, voor ze weer in de opening te leggen met kalkgruis aan de buitenzijde hun vroeger aanzien terug te geven!

En nu klommen de twee mannen door het gat, en begonnen zorgvuldig de uitgebroken steenen weer in de opening te voegen. Het was een tamelijk lastig werkje, en toch moest het

gedaan worden, omdat de Chineezzen anders onmiddellijk zouden bespeuren, dat zij bespied waren, en hun maatregelen zouden nemen.

Zij waren nog niet gereed, en er ontbraken nog een tiental steenen om de opening geheel te vullen, toen het scherpe oor van Raffles gerucht vernam.

Hij legde zijn hand op den arm van Brand, en luisterde met groote aandacht toe.

Daar komen zij aan ! fluisterde hij. Wij hebben geen tijd meer om dit af te maken, Brand. Zij zijn vlak bij de instorting !

Brand hoorde nu ook een zwak gerucht, dat echter snel in kracht toenam, en dadelijk daarop sissende, toornige, verbaasde stemmen.

Bijna op hetzelfde oogenblik verscheen er een donkere gedaante buiten het gat in den vloer, en er klonk een uitroep, die zelfs in het Chineesch veel op een vloek geleek.

Met katachtige vlugheid sprong een man naar buiten, die onbevreesd voor de opening in den scheidsmuur verscheen.

Hij kon volstrekt niets onderscheiden, want Raffles en Brand hadden hun lampen gedoord, maar toch trok hij in dolle woede zijn revolver, om die op goed goed geluk af te vuren.

Raffles zag echter het gebaar, en de Chineesch onderging de vreemde gewaarwording, plotseeling een gebalde vuist dwars door den muur te zien verschijnen, die hem met geweldige kracht

neervelde.

— En nu vlug het veld geruimd, beval Raffles fluisterend. Daar komen er nog meer aan !

Zonder zich verder om hun werk te bekomere, snelden de twee mannen op het houten schot toe, rukten de deur open, en ijlden door den duisteren kelder op de steenen trap toe.

Zij sloten de deur daarboven, om tijd te winnen, liepen door de gang, en stonden een paar seconden later in het slopje.

Raffles, die vooraan liep, opende behoedzaam de deur die naar de straat voerde.

Maar de man die bij het aangrenzend huis de wacht hield moest al gewaarschuwd zijn, want als een tijger wierp zich een kleine, lenige kerel op hem, met opgeheven dolkmes, en Raffles kon maar ten halve den met woeste kracht toegebrachte stoot afwenden.

Maar gelukkig had Brand hem geen oogenblik uit het oog verloren.

Met zijn korten knots van gummi en lood gaf hij den Chineesch een tik op het hoofd, die voldoende was, om aan den strijd onmiddellijk een einde te maken.

Met een diepe zucht zakte de man ineen en het mes ontviel hem. Raffles raapte het dolk op, liet ze vlug in zijn zak glijden, en beval :

— En nu vooruit, voor de politie haar langen neus in de zaak steekt !

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken” : is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK III.

DE CHINEES.

Een half uur daarna zaten Raffles en Brand in veiligheid en nog vol van hetgeen zij hadden beleefd in een der kamers van het kleine heerenhuis, hetwelk Raffles in de Cromwellstreet bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

Zij hadden snel alles verborgen, wat hen ook maar in het minst zou kunnen verraden, zoo veilig, dat zelfs de best afgerichte speurhond van de politie het niet zou kunnen vinden, en zaten nu tegenover elkander, met een sigaret tusschen de lippen.

Raffles had de wenkbrauwen gefronst, en keek in diep nadenken verzonken voor zich uit.

Brand sloeg hem eenigen tijd gade, en vroeg toen :

— Wat denk je van dit alles ?

— Wel, het is dunkt mij zoo duidelijk als iets, Brand, dat wij hier te doen hebben met een of ander geheim Chineesch genootschap — en een van de allergevaarlijkste soort ook ! Ik heb niet alles kunnen verstaan, wat de stem sprak, maar het klonk dreigend ! Jij hebt zelf ervaring, dat die heeren uit het verre Oosten niet voor een paar dolksteken terugschrikken, als zij gelooven dat er gevaar voor ontdekking dreigt.

— Zij zullen daar nu wel niet terugkeeren ?

— Misschien niet ! Dat is niet zeker. Ik denk dat zij er een paar dagen over laten verloopen, en door spionnen zullen laten onderzoeken, of de politie zich met de zaak bemoeit of niet.

— Maar de politie kan wel eens een val uitzetten, en zich houden, alsof zij van niets weet !

— Westerlingen loopen daar misschien in, maar Chineezzen zeker niet ! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Die zijn veel te slim.

— Wat zou de aard van het genootschap zijn ?

— Ik weet het niet. China heeft er zeer veel. Zij bevinden zich op alle punten van de aarde —

in St. Francisco en New York, in Londen, Madrid, Rotterdam en Moskou ! Er zijn geen tien Chineezzen bijeen, of zij vormen een of andere vereeniging, en meestal zijn de statuten geheim, en alleen bekend bij de leden ! En het komt maar al te vaak voor, dat er een bittere veete bestaat tusschen de leden van die genootschappen. Daaraan zijn meestal de misdaden toe te schrijven, waarvan men wel eens leest in de bladen van alle Europeesche hoofdsteden. De schuldige bekent nooit, zelfs al grijpt men hem met de revolver in de hand. De getuigen hebben nooit iets gezien, en zij zwijgen, of zij zeggen dat zij den tolk niet begrijpen. En met een glimlachend gezicht hoort de beklagde zich veroordeelen, soms tot een zeer hooge straf, want zijn gevoel voor wat de Chineesch zeer eigenaardig „Het gezicht” noemt, houdt hem staande — hij weet wel dat hij vroeg of laat gewroken zal worden.

— Waar zou de man zich bevonden hebben, die in de luidspreker zijn stem deed hooren ?

— Wie kan dat zeggen ? Misschien te Londen — misschien te Peking ! Want het is zeker dat die machtige genootschappen over geheime zenders beschikken, volkomen onbereikbaar voor den Europeaan. Ja, Brand, wij leven in een hoogstbelangwekkenden tijd ! Het is zeer wel mogelijk, in Hongkong een opdracht te geven, een bevel, dat tien minuten later te Londen zal worden vernomen, en uitgevoerd ! Nog slechts een paar jaren, korter misschien, en men zal den opdrachtgever niet alleen hooren, maar hem ook te zien krijgen ! De menschelijke wetenschap schijnt geen grenzen meer te kennen.

Het bleef even stil in het vertrek, en de twee mannen rookten zwijgend. Na eenigen tijd zeide Raffles weer, plotseling het hoofd opheffend :

— In ieder geval wil ik deze zaak verder onderzoeken, Brand! Het is niet alleen het zonderlinge van het geval, dat mij aantrekt — ik weet dat dergelijke genootschappen somtijds de beschikking hebben over fabelachtige rijkdommen! En de Chinees is een eigenaardig wezen — hij is prachtlievend, hij is romantisch — en hij houdt niet van effecten, pandbrieven, en wissels! Hij ziet liever zijn bezit tastbaar voor zich, in den vorm van goud en edelgesteenten!

— Het wordt dus een halszaak? vroeg Brand langs zijn neus weg.

— Het zal zeker niet zonder gevaar zijn, Brand! Maar dat zal ons toch zeker niet afschrikken!

— Je weet dat ik tot je dienst ben! zeide Brand eenvoudig.

— Dat wist ik. Mij dunkt dat wij dan nu maar onze slaapkamers moesten opzoeken. Het is te laat geworden. Ik heb een mislukking moeten boeken — en ik hoop die nederlaag weer uit te kunnen wisschen. Morgen gaan we aan het werk!

Een kwartier later was alles stil in het kleine huis. De nacht verliep en een nieuwe dag brak aan. Brand ging onmiddellijk eenige ochtendbladen koopen. Hij vond echter volstrekt niets vermeld van een nachtelijk avontuur in Belgrave Road.

Het was dus zeker dat de bewoners nog niets hadden ontdekt van het gat in den muur. En die Chinees dien Raffles had neergeslagen, was blijkbaar met bekwame spoed door zijn vrienden meegenomen, voor de politie hem had kunnen ontdekken.

Een uur later was Brand reeds op weg naar Belgrave Road.

Het was zoo goed als zeker, dat die Chineezzen hen in de duisternis onmogelijk goed hadden kunnen waarnemen, maar toch vermoemde hij zich voldoende, om een herkenning volkomen buiten te sluiten.

En hij zag wat hij wel verwachtte te zien: Niet ver van het bewuste huis slenterden een paar Chineezzen, die daar schijnbaar zoo maar bij toeval waren. Zij droegen gewone, Westersche kleeren. De een ventte met veters, de tweede deed heelemaal niets, en liep maar wat heen en weer.

Het was evenwel duidelijk, dat zij het huis van den kruidenier en het bankgebouw in het oog hielden.

Van politie was echter volstrekt niets te bespeuren. In de verte liep wel een agent,

maar die bekommerde zich blijkbaar meer om de uitstalling van een boekwinkel, waar de laatste portretten van de Amerikaansche filmschoonheden waren uitgestald, dan om het gebouw van mijnheer Brigg.

Brand keerde bijna aanstonds terug, na nog een vluchtigen blik te hebben geworpen in de groote kruidenierszaak, waar alles rustig en ongestoord zijn gang ging. Het zag er daar volstrekt niet uit, alsof de eigenaar zoeven tot de ontdekking was gekomen, dat er onbevoegden in zijn kelder waren geweest, die het houten deurtje hadden geopend.

Hij keerde dus terug in de overtuiging, dat de Chineezzen ook zelven spoedig tot de overtuiging moesten komen, dat de brave kruidenier volstrekt niets te maken had met het zonderlinge en voor hen zoo gevaarlijke voorval van dien nacht.

Bij zijn terugkeer vond hij Raffles in de kleine bibliotheekkamer heengebogen over een der nieuwste platte gronden van Londen, waarnaast een van die eigenaardige teekeningen met overdreven perspectief lag, die men in de middeleeuwen vervaardigde van de groote steden en vestingen.

— Niets bijzonders zeker? vroeg Raffles, zonder op te zien.

— Volstrekt niets! Zooals wij dachten, loopen er een paar Chineezzen te spionneeren, en dat is alles. Wat doe je?

— Ik verricht een zeer belangwekkend werkje, Brand — ik vergelijk twee platte gronden van Londen, met een verschil van drie eeuwen vervaardigd! Dit is het Londen van Karel I! Je ziet dat het zelfs toen al een groote stad kon worden genoemd, althans voor dien tijd. Het was stellig veel grooter dan Parijs in het begin der 16e eeuw. En op deze oude kaart komt de kerk van St. Georges voor, met kerkhof, een klooster, en daarachter een groote tuin, die zich tot vlak bij de Theems uitstrekt!

— Klooster en Kerkhof zijn verdwenen, en van den tuin heeft men een stuk ter breedte van 20 Meter ongeveer afgenomen ten behoeve van den aanleg van Grosvenor Road! Maar wat er onder den grond was Brand — dat is onveranderd in dezelfde staat gebleven!

Raffles had een dik boek opengeklapt, dat onder het bereik van zijn hand lag, bladerde er even in, en vervolgde toen:

— Dit is een uitmuntende beschrijving van vele onzer oude kerken ten tijde van den ongelukkigigen koning, dien ik zoeven noemde. De schrijver is zoo breedvoerig als men het

kan verwachten van de geschiedschrijvers uit dien tijd! Hij slaat letterlijk niets over. En hij beschrijft ook de kelders, die een deel uitmaakten van de kloosters en kerken, die men er destijds meestal dicht bij plaatste. Het spreekt vanzelf dat de Chineezzen, waarschijnlijk bij toeval, die kelders hebben ontdekt, en een betere toegang hebben willen maken, waarbij ze wat slordig te werk zijn gegaan, en in die kelders hun geheime bijeenkomsten houden. En wat zij in bezit hebben genomen, dat is maar een klein deel! Wij zullen dat nader gaan onderzoeken, Brand. Heb je lust om in de Club te lunchen?

— Het is mij wel — ik heb geen voorkeur!

Een oogenblik later waren de twee vrienden onderweg naar de Windsor Club, waarvan Raffles Vicepresident was.

Het was er tamelijk vol, en eenige leden hadden gasten medegebracht.

In het restaurant was echter juist een tafeltje vrijgekomen, en een der kellners haastte zich, er beslag op te leggen, toen hij dien man zag aankomen, dien hij reeds eenige jaren als Lord Aberdeen kende.

Raffles en Brand hadden juist plaats genomen toen er een zwaarlijvig man voorbijkwam, met een roode kleur, als van baksteen, en een stierennek, die in gezelschap was van een man met een gele gelaatskleur, iets kleiner dan hij, en breed van schouders.

De man met het roode gezicht was Dave Murdock, sedert eenige maanden lid van de Club, waarin hij zich niet zonder moeite had weten te laten opnemen. Murdock was advocaat, en dit zou zeker geen beletsel zijn geweest, maar men fluisterde vreemde dingen over zijn betrouwbaarheid. Raffles wist dat hij de rechtskundige raadsman was van denzelfden Brigg, wiens bank hij dien avond te voren eens had willen inspecteeren op zulk een zonderling uur. Murdock echter had reeds verscheidene malen getracht, zich de vriendschap te verwerven van den vicepresident, hetgeen hem tot dusverre nog niet gelukt was. Raffles had zich steeds koeltjes op een afstand gehouden — zooals hij steeds deed met de lieden, die misschien eenmaal zijn slachtoffer zouden worden.

Nauwelijks had Murdock hem echter gezien, of hij nam zijnen metgezel bij den arm, deed een paar stappen op Raffles toe, en begon op zijn afgebeten manier van spreken:

— Blij u te zien, Mylord! bonjour Brand. Zag je gisteren op je nieuwen schimmel in Rotten Row. Dit is, mijn vriend Kai-Wu-Ping.

Kwam gisteren uit Kanton hier aan. Ben zoo vrij geweest, hem te introduceeren. Kai, dit is Lord Aberdeen, onze Vicepresident.

De man met het gele gezicht stak een soort van vin uit, breed en plat, met vierkante vingertoppen en hoornachtige nagels en boog even het hoofd.

Brand lette scherp op het gelaat van Raffles, hij deed dit steeds, wanneer zijn zonderlinge vriend in aanraking werd gebracht met een hem onbekend persoon. Het was een zeer interessante studie!

Hij zag dat het gelaat van den grooten avonturier heel eventjes vertrok. Het was nauwelijks merkbaar, de dikke Murdock zag het niet eens, maar aan Brand ontging het niet.

Raffles bleef echter volkomen koel en boog slechts even het hoofd. Hij wisselde een paar onbeduidende beleefdheidsformules met den Chinees, die op een goed gevoeden worstelaar of beroepsbokser geleek, al was hij dan ook in smoking gekleed, en toen ging hij rustig weer zitten, en Murdock met zijn vriend gingen verder om op hun beurt een leeg tafeltje te zoeken.

Zoodra de kellner zich verwijderd had, vroeg Brand op zachten toon:

— Kende je die Chinees?

— Hoe zoo?

— Ik meende zooiets op je gelaat te bespeuren!

— Dan moet ik daarvoor streng gegispit worden, Brand! zeide Raffles met een glimlach. Ik ken den man niet — maar ik heb hem wel vroeger gezien!

— Lang geleden?

— Gisteren!

Brand verslikte zich bijna in zijn soep, toen hij, over den lepel heen, Raffles aanstaarde.

— Je bedoelt toch niet — dat hij er gisteren avond bij was?

— Hij zat aan de tafel met de bestuursleden! En hij zat in het midden, dus ik vermoed, dat hij de voorzitter was!

— Kun je je niet vergissen? Voor den Westerling gelijken alle Chineezzen op elkander!

— Niet voor mij Brand! En ik vergis mij niet. Daarvoor zijn mijn oogen te goed. Trouwens het licht scheen juist op zijn gelaat.

— Maar dan — als dat waar is — die Murdock is een advocaat van kwade zaken, en de raadsman van Brigg! Zouden ze het dus toch voorzien hebben op diens bank?

— Onzin, Brand! Beter dan wie ook weet Murdock heel goed, dat er in de „Chelsea Bank” van zijn goeden vriend maar heel weinig

contanten zijn te halen! Neen, het was heel stellig niet op de bank voorzien! De gang die in stortte gaf eenvoudig toegang tot de geheime vergaderzaal!

— Zou Murdock van die vergaderingen op de hoogte zijn?

— Ik zou bijna durven zweren van niet, Brand! Chineezers nemen Westerlingen niet in hun vertrouwen, en heel zeker geen Engelsen, en nog zekerder niet, waar het de belangen van hun geheim genootschap betreft! Een Chinees zal misschien aan een Brit toevertrouwen, dat hij zijn vrouw met een stuk hout heeft doodgeslagen maar stellig niet, dat hij lid is van een geheim genootschap, hetwelk daar en daar zijn vergadering houdt, want hij weet dat het hem zijn hals kan kosten. Brand, het verheugt mij, dat die schelm van een Murdock mij zijn vriend Kai-Wu-Ping heeft voorgesteld. Wij hebben nu niets anders te doen, dat dan heerschappij scherp in het oog te houden!

— Hij sprak heel goed Engelsch.

— Zonder eenigs accent! De Chineezers zijn, met de Hollanders de beste talenkenners ter wereld! Zij weten zich zelfs heel wat Westersche beschaving te verwerven, maar het is en het blijft een laagje, Brand, een heel dun laagje, dat er bij de eerste de beste aanleiding heel gemakkelijk afschilvert, en dan komt de Azaat te voorschijn, dikwijls niet in den allergunstigsten vorm!

— Hoe komt hij aan dien Murdock?

— Hoe komt Murdock aan hem?

— Zij maken den indruk van tegengestelde polen! Misschien hebben zij samen een of andere handelszaak te bedisselen!

— Dat is mogelijk Brand. Ik voor mij zou liever dadelijk opname vragen in het armhuis, dan ook maar over den aankoop van een tandenstoker met dien Murdock te onderhandelen! Nu, wij zullen later nog wel eens met hem te doen krijgen!

— Die twee schijnen heel intiem met elkander te zijn!

— Zij praten tenminste druk met elkaar! Wist je dat Murdock uitstekend Chineesch verstaat?

— Dat is niet zoo verwonderlijk, Edward. Het is bekend, dat hij tien jaren in Hongkong handel heeft gedreven.

Onder het eten door en zonder dat het opgemerkt kon worden, hielden de twee vrienden Murdock en den Chinees nauwkeurig in het oog.

Toen de kellner het dessert op tafel had gezet, zeide Raffles nadenkend:

— Ik wilde wel, dat hij ons niet gezien had! Wij zijn nu wel verplicht, ons te vermommen bij het werkje dat ons nog wacht! Ik wilde wel dat je nu heenging, Brand, en je zoo spoedig mogelijk een ander uiterlijk verschafte. Je keert dan dadelijk terug, en je neemt je maatregelen, om dien Chinees te kunnen volgen, zonder dat hij je herkent. Ik moet om te beginnen weten, waar hij woont.

— Murdock zou je dat kunnen zeggen!

— Dat denk ik ook wel, maar het is te gevaarlijk om het hem te vragen!

— Dat is zeker — mijnheer Kai-Wu-Ping zal er wel niet rond voor uitkomen, dat hij lid is van een genootschap, dat onder den grond van Londen vergadert!

— Niet alleen lid, Brand — Voorzitter! Natuurlijk zal hij dat nooit bekennen! Alles dwingt hem er eerder toe, het steeds geheim te houden! Want er is iets op til, iets zeer ernstigs, anders zou de plechtige vergadering niet hebben plaats gevonden, en anders zou die dreigende, bevelende stem zich niet hebben laten hooren.

Brand had geen verdere aanwijzing noodig. Hij stond op, en nam met een correcte buiging afscheid van den man, die daar immers doorging voor zijn meester.

Buiten nam hij een taxi, en reed zoo vlug hij kon naar de Cromwell Street, waar hij zich dadelijk met de grootste zorgvuldigheid begon te vermommen, na Henderson met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht.

Het motorrijwiel, dat bij zulke gelegenheden altijd dienst deed, werd onmiddellijk aan een grondige inspectie onderworpen, en de reus vulde het benzine reservoir tot aan den rand.

Toen Brand na een kwartier ongeveer gereed was, zag hij er uit als een van die bestellers, die men met kruiers zou kunnen vergelijken, en die in Londen nog veel gebruikt worden voor kleine en groote boodschappen.

Hij reed zoo snel hij kon terug, naar het Clubgebouw, en zag Raffles voor de groote deur staan, een sigaret aanstekend.

Hij lette nauwkeurig op de gebaren van Raffles en uit de manier waarop deze de sigaret van de rechter in de linker hand overnam, den sigarenaansteker van zakje deed verwisselen, de asch wegnipte, las Brand zoo duidelijk als in een boek:

— Wacht in de zijstraat op me.

Brand duwde de motorfiets de stille, smalle zijstraat in, en een oogenblik later voegde Raffles zich bij hem, en zeide op zachten toon:

— Zij hebben ergens ruzie over gekregen. Zij

vloeken elkander zachtjes in het Chineesch uit. Ik weet niet waar het over gaat. Volg hen, en kom me het resultaat melden in de Cromwellstreet. Neem er maar een uur of vier voor, want ik zal dien tijd noodig hebben, om eens een onderzoek te gaan instellen bij het roestige rioolhek dat wij gisteren nacht zagen, maar nu van den anderen kant!

Nadat dit aldus geregeld was, namen de

twee mannen met een vluggen hoofdknik afscheid, en gingen ieder huns weegs.

Nauwkeurig vier uur later ging Brand door de goed verborgen tuindeur het huis in de Cromwell Street weer binnen.

Hij vond daar Raffles reeds op hem wachtend, en rapporteerde eenvoudig:

— Ik weet waar Kai-Wu-Ping woont.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK IV.

HET HUIS IN BELGRAVE ROAD.

Even later zaten de twee vrienden tegenover elkander in de kleine eetkamer van het zelfde huis, en beëindigden hun eenvoudigen maaltijd, die door Henderson was gereed gemaakt.

Raffles die eenigen tijd in stilzwijgen verdiept had gezeten, begon :

— Zooals ik je zeide, Brand, ofschoon het hek verroest is, geloof ik met stelligheid, dat het op dit oogenblik gebruikt kan worden. Iets anders had ik ook eigenlijk niet verwacht. Dat die Chineezeezen een verzamelpplaats zouden kiezen met slechts een uitgang leek mij niet heel waarschijnlijk. Ik durfde echter niet verder gaan op klaarlichten dag. Vervolgens heb ik mij naar Belgrave Road begeven en bevond, dat er nog altijd verdachte Chineezeezen rondloopen in de buurt van het bankgebouw. Wonderlijk taaie kerels, die Chineezeezen.

— Zou het gat in den muur nog altijd niet ontdekt zijn ?

— De avondbladen melden er tenminste niets van. En vertel jij nu eens, of het je moeite heeft gekost, de verblijfplaats van onze vriend Kai te ontdekken.

— Niet in het minst! Hij kwam met zijn vriend Murdock naar buiten en beiden stapten in een prachtige auto. Naderhand bleek die het eigendom te zijn van den Chinees.

— Hij is schatrijk, Brand, ik heb dat reeds ontdekt. Verder maar.

— Ik volgde de auto, zonder veel moeite, en op den hoek van Tottenhamcourt Road hield de wagen stil, en stapte Murdock uit. Hij leek nog al slecht gehumeurd te zijn, groette niet eens, en liep haastig de straat in, die ik je noemde. Dadelijk reed de auto verder. Om kort te gaan, het ging door een groot gedeelte van

Londen, dat voorbij de cricketvelden van Primrose Hill. Ik dacht reeds dat onze vriend een partijtje ging cricketten, maar de wagen reed verder, reed door Queens Road, en hield tenslotte stil voor een groot huis aan Finchley Road.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, en zeide nu, langzaam het hoofd schuddend :

— Eigenlijk een zonderlinge verblijfplaats voor een zoo rijk man. Als ik mij niet vergis dan ligt Finchley Road in de buurt van de groote infanteriekazerne. Er is immers een spoorwegviaduct, dat door die straat loopt ?

— Dat is inderdaad het geval, Edward !

— En je weet zeker dat hij er woonde ?

— Geen twijfel hoegenaamd ! Hij heeft er zelfs een garage bij, waar twee auto's staan. Door voorzichtig vragen kwam ik dat te weten. Hij woont er onder zijn eigen naam, sedert een week ongeveer. Het huis moet prachtig zijn ingericht. Hij houdt een viertal bedienden, allen Chineezeezen, of beter gezegd Anamieten. Alleen zijn chauffeur is een Europeaan, een Duitscher.

— Ben je in het huis geweest ?

— Alleen in de vestibule.

— Bewoont hij het geheel alleen ?

— Neen. Hij heeft de onderste twee verdiepingen in gebruik. Hij moet ze geheel gemeubeld gehoord hebben — van een anderen Chinees, aan wien het huis moet toebehooren, met alle meubelen die er in staan.

— Het is vreemd ! mompelde Raffles voor zich heen. Ik weet met volkomen zekerheid, dat Kai-Wu-Ping zeer rijk is. Hij kon dus zeer wel een woning hebben gekozen in het Westend of in een der deftige voorsteden. Zaken drijft hij

niet, tenminste niet openlijk, en Finchley Road ligt midden in een zakenwijk. Ook het uitzicht op het viaduct zal wel niet al te fraai zijn. Om vijf minuten donderen er elektrische treinen voorbij, en je zegt dat de vorige eigenaar ook een Chinees was ?

— Dat verzekerde de portier.

— Luister eens, Brand. Het staat voor mij vast dat die Chineesche vereeniging, welke zij dan ook mag zijn, een of ander plan beraamt, dat stellig geen daglicht kan velen. Misschien zou dat al ten uitvoer zijn gebracht, als de leden van dat genootschap niet bevreesd waren geworden door het voorval van gisteren nacht. Alvorens iets te doen of te ondernemen zullen zij dus eerst den tijd willen afwachten, dat de rust is teruggekeerd, en dat zij zekerheid hebben, dat de politie niet in kennis is gesteld van het bestaan van dien gang. We kunnen dus gerust aannemen, dat die onderaardsche vergaderzaal in de eerste dagen niet zal worden gebruikt. Maar Chineezzen stellen misschien een plan uit — afstellen doen zij het nooit. Apropos, wist je, dat er tot zelfs in het hartje van Londen door sommige van deze Chineezzen vereenigingen geijverd wordt voor de zaak van dezen of genen invloedrijken Chineeschen generaal ?

— Ik wist het niet, maar ik ben er niet verbaasd over. Geloof je dat we hier met zulk een vereeniging te doen hebben ?

— Het zou mij in elk geval niets verwonderen. Ik hoop het spoedig te weten ! Van avond nog gaan wij aan het werk, Brand ! En daar het wel eens gevaarlijk kan worden, zullen wij Henderson uitnoodigen, ons te vergezellen. Wil je hem even schellen ?

Brand drukte op den schelknop, en een oogenblikje later trad de reus binnen, en bleef zwijgend bij de deur staan.

Raffles keek een oogenblikje glimlachend naar hem op, en zei toen :

— James, wij zullen van nacht iets ondernemen, dat waarschijnlijk niet geheel en al zonder gevaar is. Mijnheer Brand heeft me medegedeeld welk avontuur wij beleefd hebben met de Chineezzen. Wij gaan hen van nacht opzoeken, maar ik geloof niet dat zij dat bezoek op prijs zullen stellen.

— En nu inviteert Mylord mij zeker om van de partij te zijn, vroeg Henderson met een breeden grijns.

— Jij hebt het geraden, mijn jongen ! Trek een oud stel kleeren aan, zet een pet op, en steek je kleine knots bij je — ik denk dat dat wel voldoende zal zijn !

— En waar zal het heengaan, Mylord ?

— Voorloopig naar Finchley-Road, James. Je zeide immers zeker te weten, Brand, dat Kai thuis zou dineeren !

— Ja, dat stond vast. Er werden Chineesche vrienden van hem verwacht. Ik heb er trouwens een paar zien binnengaan, maar durfde toen niet langer wachten.

— Dan zorg je voor den snelsten auto waarover we beschikken, James. Neem de taxi met den 70 paards-motor maar. Die baart geen opzien, en heeft de snelheid van een renwagen ! Het verdere deel ik je wel mede, als het noodig is. Vluc, want wij gaan dadelijk op weg.

De reus verliet het vertrek weer, zonder iets te zeggen, en in de vaste overtuiging, dat wat zijn meester deed, welgedaan was, en Raffles en Brand gingen zich haastig gereed maken voor een onderneming, waarvan zij zelven den afloop niet in het minst konden voorspellen of vermoeden.

Zij voorzagen zich van wapens, en van nog eenige andere voorwerpen, die wel eens van nut konden zijn, bij een onderneming als deze.

Toen zij een half uur later kant en klaar de donkere zijstraat betraden, die zich langs den muur van den kleinen tuin achter het huis uitstreckte, vonden zij de auto daar reeds klaarstaan, en Henderson achter het stuur.

Op fluisterenden toon beval Raffles :

— Rijd ons nu naar Finchley Road en laat den auto stil staan op den hoek van Boundary Road. Daar zullen wij wel verder zien. Dat is immers op een veiligen afstand van zijn huis, Brand !

— Oh ja, het is er zeker wel vijftig meter van daan !

— Mooi zoo ! Rijdt vluc, anders is hij misschien weg, en dan zou het wellicht lang duren, voor we zijn spoor terug vinden.

Onderweg spraken de twee vrienden maar weinig. De rit duurde omstreeks een half uur, en het was bijna geheel donker toen zij eindelijk de plaats van bestemming bereikten en de auto stil stond.

Er was weinig verkeer op dat oogenblik, en die wachtende taxi viel volstrekt niet op.

Alvorens zij uitstapten, zeide Raffles tot Brand :

— Ga vooruit, en tracht voorzichtig te weten te komen, of hij en zijn gasten nog in het huis zijn. Een Chineesche maaltijd duurt gelukkig meestal nog al lang.

— Ik heb wel eens hooren spreken van tien of twaalf gangen, Mylord, merkte Henderson op

die het portier openhield.

— Er zijn er ook van zestig, ja zelfs van tachtig, James, zeide Raffles glimlachend.

— Goede genade! riep de reus verschrikt uit. Dan moeten vier van die maaltijden een heel leven vullen! Moet ik hier wachten Mylord?

— Wij wachten samen, mijn jongen! Ga nu maar Brand.

De jongeman verdween om den hoek van de straat.

Hij bleef omstreeks 20 minuten weg, en Raffles wilde reeds Henderson uitzenden om te zien waar hij bleef, toen de jonge man eensklaps weer om den hoek verscheen.

Hij was tamelijk opgewonden, en begon dadelijk fluisterend:

— Hij is er nog, met een twaalftal vrienden. Maar zoeven is er iets gebeurd, dat ik niet goed begrijp. Een minuut of tien geleden is er een auto komen voorrijden, met neergelaten gordijntjes. Er stapten vier Chineezen uit, die een vrouw bij zich hadden. Ik kon haar gezicht volstrekt niet zien. Het leek of zij een sluier droeg. Ik kreeg den indruk, dat zij onwel was, want twee mannen moesten haar aan weerszijden ondersteunen. Dat heele groepje verdween snel binnenshuis, en de auto reed dadelijk weer verder.

— Vroeg de portier niets?

— Volstrekt niet!

— Zeg — het is dom van mij dat ik dat nog niet vroeg — is die portier een Engelschman?

— Hij spreekt Engelsch, maar met een allergeeuest Duitsch accent!

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, en Brand zag zijn grijze oogen hard als staal glanzen in het licht van een dichtbijzijnde lantaarn.

— Kon je zien of de vrouw een Europeesche was?

— Neen Edward dat was onmogelijk. De mannen omringden haar en alles speelde zich te snel af. Ze waren in een oogwenk binnen.

Dat is al heel verdacht! mompelde Raffles. Een enkele vrouw, bij al die Chineezen... Nog iets Brand — was die portier, die met je sprak, geheel en al nuchter?

Brand keek Raffles met de grootste verbazing aan, en antwoordde toen:

— Nu je het mij vraagt — neen, ik geloof integendeel dat hij nog al stevig gedronken had! Maar wat heeft dat in 's hemelsnaam — — —

— Dat heeft er misschien heel wat meer mee te maken, dan je wel denkt, mijn jongen!

zeide Raffles op ernstigen toon. Die portier heeft klaarblijkelijk zijn mond voorbijgepraat, toen hij je inlichtte. En hij is geen Engelschman, omdat hij in dienst is van Kai-Wu-Ping, en omdat die bende, naar ik moet vreezen, een sterk anti-Engelsch karakter draagt! Er zijn zekere partijen in China die fel vijandig tegenover de Britten en hun gezag in Azië staan.

— Dat alles is spitsvondig bedacht, Edward, maar je moet het mij niet kwalijk nemen, het berust toch niet op feiten.

— Dat geef ik toe, Brand — maar ook slechts ten halve!

— Maar Kai en die Murdock zijn vrienden!

— Murdock is geen echte Engelschman! zeide Raffles minachtend. Ik weet zeker dat die zijn land en Koning voor een paar schillingen zou verkoopen! Maar nu hebben wij genoeg gepraat! Wij moeten naar binnen, als het eenigszins gaat!

— De portier zal ons natuurlijk niet toelaten! meende Brand.

— Dat spreekt vanzelf! Ik vrees dat daarbinnen dingen geschieden, die het daglicht niet kunnen velen. Heb je kunnen nagaan wie de andere verdiepingen bewonen?

— De tweede verdieping staat leeg, de derde is bewoond door een gepensionneerd generaal, en op de vierde wonen drie afzonderlijke gezinnen. Dat vertelde mij een huisknecht van het aangrenzende huis.

— Dan zullen wij trachten, langs die onbewoonde verdieping binnen te dringen, zeide Raffles vastbesloten. Het is een gunstige omstandigheid dat de bewoners er niet zijn! Is er een tuin?

— Een soort van erf, met een paar boomen!

Raffles dacht een oogenblik na en ging voort:

— Henderson, stal de auto in een garage! Kom dan dadelijk weer terug. Misschien dringt de tijd wel.

Tien minuten verliepen. Toen werd de reusachtige gestalte van Henderson weer zichtbaar.

Raffles voerde zwiingend het kleine troepje aan. Hij ging Finchley Road in, liep aan de overzijde, langs de zware pijlers van het viaduct gaande voorbij het huis van den Chinees, en nam het aandachtig op.

Er waren volstrekt geen zijstraten, en Raffles moest dus op zijn schreden terugkeeren, en Boundary Road ingaan, om het huis aan de achterzijde te kunnen naderen.

De straat die evenwijdig loopt met Finchley Road heet Marlborough Hill.

En hier was het toeval hun gunstig.

Ongeveer in het midden van deze straat bevindt zich een groote, openbare school, en Brand rekende uit, dat de speelplaats daarvan ongeveer moest grenzen aan het erf achter het huis van Kai-Wu.

Deze school binnen te komen was voor Raffles al heel gemakkelijk Want de hoofddeur was met een gewoon slot afgesloten.

De straat was schier volkomen verlaten, met een wenk zond Raffles zijn beide metgezellen verder, en als het ware in het langsluipen had hij het eenvoudige slot weten te openen.

Toen Brand en Henderson zich een 20 passen verder nog eens omdraaiden, zagen zij Raffles reeds niet meer. Hij was de school al binnen gegaan!

Zij keerden op hun schreden terug, wachtten het gunstige tijdstip af, en gingen toen eveneens het schoollokaal binnen. Het was even een zonderlinge gewaarwording, door die holle gangen langs de groote verlaten en schimmig verlichte schoollokalen te loopen, die overdag bevolkt zijn door de levendige jeugd.

Vlug echter liepen zij voort, en al spoedig had Raffles de binnenplaats bereikt. Het was hier bijna volkomen donker, want lantaarns bevonden zich hier niet, en slechts een paar helder verlichte achterraamen verwekten een zeer zwakken weerschijn, die echter voor Raffles voldoende was, om zich te kunnen oriënteren.

Hij had al spoedig het huis gevonden, dat het doel van zijn tocht was.

Het was zeer breed, en telde aan de achterzijde zes ramen.

De bovenste verdieping vertoonde een paar verlichte vensters, de derde en de tweede echter waren donker. Op de eerste drong een zeer zwak lichtschijnsel door een gordijnkier naar buiten.

Raffles keek eens om zich heen.

Er stonden een paar oude, fraaie boomen op de speelplaats, en een daarvan bevond zich vrij dicht bij de gemeenschappelijke schutting.

Raffles plaatste aan den voet van dien boom, een kleine, groen geschilderde bank, stapte daarop, en nu was het voor een man van zijn kracht en geoefendheid al heel gemakkelijk, den onderste tak van den dikken kastanjeboom te grijpen, er zich aan op te trekken, en zoo de andere zijde van de schutting te bereiken, zonder die zelfs aan te raken. En hoe scherp Brand en Henderson ook luisterden — zij hoor-

den zelfs het geluid van Raffles val niet, toen deze zich van den tak in de rulle aarde liet vallen van het erf, dat zich achter het huis van den Chinees bevond.

Spoedig klauterden zij Raffles achterna, en nu stond het drietal weer bijeen, scherp luis-terend, en turend naar den achtergevel van het oude uit grijze steen opgetrokken huis.

Op het erf was niet veel meer te onderscheiden dan eenige schrale boompjes en lage struiken, die daar een kommervol bestaan schenen te lijden, want slechts zelden kon de zon hier door- dringen, en niemand bekommerde zich blijk- baar om het lot dezer heesters.

Er lagen wat oude kisten, en dat was alles.

In het midden van den achtergevel bevond zich een tamelijk groote deur, maar Raffles raakte ze zelfs niet aan, vrezend, dat er dan onmiddellijk ergens in het huis een alarmschel zou weerklinken. Want Chineezers van deze soort wisten zich de uitvindingen der Wester- lingen maar al te goed ten nutte te maken!

De ramen op de tweede verdieping zouden stellig het veiligst zijn — maar hoe die te be- reiken zonder ladder?

Een brandtrap bezat het huis niet, en de muur toonde nergens eenig uitsteeksel.

Wel was er een dikke, en blijkbaar stevige regenpijp, die van de dakgoot tot boven den grond liep, en Brand wees hier reeds naar, toen Raffles hem weerhield. Wees voorzichtig — men kan nooit weten of zulke regenpijpen wel met de hand kunnen worden aangeraakt! fluisterde hij. Misschien wordt het ding bij vergaderingen als deze wel onder stroom gezet!

— Vergaderingen? herhaalde Brand ver- baasd.

— Welzeker! Om het woord terechtzitting maar niet eens te gebruiken! Geloof je soms, dat Kai-Wu twaalf vrienden inviteert, allen Chineezers voor louter zijn vermaak? En die vrouw, die om zoo te zeggen bij wijze van dessert werd binnen gevoerd? Neen Brand, het betee- kent wat anders! Wij moeten trachten — — —

Hij hield plotseling op.

Zijn scherp oor had een zeer zacht gonzend, snorrend geluid opgevangen.

— Wat is er? vroeg Brand heel zacht.

— Hoor je dat niet? Het klinkt als het zachte brommen van een motor — binnenshuis! Nu houdt het weer op!

Plotseling greep Raffles zijn beide metgezellen vast en dwong hen, zoo ver mogelijk achteruit te gaan, tot zij een der schuttingen bereikt had- den, die het erf van terzijde afsloten.

— Er is een lichtschijnsel in den kelder verschenen — het duurde maar heel kort, fluisterde hij, bij wijze van verklaring. De heeren schijnen dus al weer iets onder den grond te zoeken!

Brand gaf geen antwoord, maar luisterde op zijn beurt scherp toe. Er volgde nu een geluid,

zeer gedempt, alsof er ergens een zware deur dichtviel. Toen werd het volkomen stil.

Raffles begaf zich weer naar het midden van het erf, en keek omhoog.

De smalle lichtkier op de eerste verdieping was verdwenen!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

HET VONNIS VAN LAO MING.

Hij nam snel den toestand nogmaals op. Het aangrenzend huis, dat in een volslagen duisternis gedompeld scheen, had op de tweede verdieping een lang, smal balcon, dat langs alle ramen liep. Niet ver van dat balcon verhief zich een groote boom, en het zou niet zoo moeilijk zijn, het met behulp vandaar te bereiken. Wellicht was het mogelijk, van het einde van dat balcon het dichtstbijzijnde raam op de tweede verdieping van het huis van den Chinees te bereiken, dat er een meter vandaan en iets lager gelegen was.

Raffles zocht en vond een stevige plank, greep dien, en zei eenvoudig:

— Volg mij! Vooruit!

Een paar minuten later stonden de drie mannen op het smalle balcon naast elkaar. Raffles legde de plank van de balconrand naar het raamkozijn. Het was een gevaarlijk bruggetje, en menig man, die overigens niet te klagen heeft aan gebrek aan moed, zou zich nog wel eens bedacht hebben, alvorens het te gebruiken. Maar Raffles gaf ook nu het voorbeeld, en gleeed langs de hellende plank naar de vensterbank toe, met de hand steun zoekend bij den muur.

Het raam bood weinig tegenstand. Het was niet met een pen gesloten, want het was geen dubbelraam en Raffles kreeg het van buiten af vrij gemakkelijk open door de spanjolet met behulp van een gekromd ijzerdraad hetwelk hij door een van te voren in het plint geboord gat stak, omlaag te trekken.

Zoodra hij binnen was, kon hij Brand helpen bij het binnenklimmen, en de twee mannen waren beiden noodig, om den zwaren Henderson binnen te loodsen.

Zij bleven eenige tellen wachten en luisteren in een volkomen duisternis, en toen pas opende Raffles behoedzaam een gangdeur, en liep verder.

Maar een groote tegenslag scheen voor een oogenblik het geheele plan in duigen te doen vallen!

Het huis had wellicht oorspronkelijk een gemeenschappelijken trap gehad, die alle ver-

diepingen met elkaar verbond — maar de toegang daarheen bleek dichtgemetseld te zijn. De tweede verdieping had een afzonderlijken opgang gekregen, en dit was Brand blijkbaar ontgaan.

Een enkele minuut was wel voldoende geweest om dit te constateeren.

Maar Raffles was er de man niet naar zich zoo spoedig uit het veld te laten slaan!

Dan laten wij ons uit een der ramen zakken! zeide hij vastberaden. Henderson, jij hebt touw bij je. Ik zal het eerst gaan, en een der ramen openen!

Een dik touw werd uitgelegd, over de vensterbank van hetzelfde raam, waardoor ze waren binnengekomen, Henderson hield het stevig vast, en Raffles liet zich zakken en wist met dezelfde vlugheid het hoekraam te openen, dat een verdieping lager gelegen was. Het touw werd vastgemaakt aan een zwaar meubel, en achtereenvolgens lieten Brand en Henderson zich zakken.

— Nu zijn wij in de vesting. fluisterde Raffles, zoodra zijn metgezellen naast hem stonden. Vlug nu, want zij zijn ons reeds vooruit!

— Waarheen in 's hemelsnaam?

— Ik weet het niet — maar zeker weer naar zoo'n onderaardsch verblijf, waarvan het ook in deze buurt moet krioelen! Stil — dit is zeker de zaal geweest, waar de heeren Chineezen bijeen hebben gezeten, want er hangt nog een sterke lucht van sigaretten!

Raffles had de deur geopend van een groot vertrek, en bij het licht van zijn zaklantaarn zagen de indringers dat het inderdaad een tamelijk groot vertrek was, met een soort van barbaarsche weelde gemeubeld, half Westersch half Aziatisch, met tijgerhuiden op den vloer en groot rekken met vreemde, kostbare wapens aan de wanden, die bijna geheel schuil gingen onder prachtige wandtapijten en schitterend gekleurde, door kunstenaarshand geweven doeken.

En ook hing er nog een scherpe lucht van Oostersche tabak.

Raffles liet zijn oogen vlug in het rond gaan. Spoedig bleven zij bevestigd op een kleine voorwerp, dat op de tafel lag.

Het was een soort sluier, van zeer dunne, zwarte zijde.

Raffles nam het doekje op, bekeek het even, en met een snelle beweging bracht hij het aan zijn neus.

— Aether! zeide hij eenvoudig.

— Dat had de vrouw voor het gelaat! zeide Brand opgewonden. Ik meen de vrouw, die hier werd binnen gevoerd.

— Brand, het is zoo helder als glas, dat die vrouw hier tegen haar wil kwam! En daarom moeten wij haar terugvinden, koste wat het kost!

— Maar het geheele huis lijkt verlaten te zijn.

— Natuurlijk! Allen zijn heengegaan, en hebben zich onder den grond weggepakt! Naar het schijnt hebben zij zelfs geen bewaker achtergelaten. Dat is vreemd genoeg, en het komt mij verdacht voor. Laten wij vooral niet te veel leven maken.

Raffles was naar de deur toegegaan, en opende die met de grootste voorzichtigheid. Zij bleek uit te komen op een geheel duistere gang.

Raffles luisterde met de grootste inspanning. Toen deed hij de deur weer dicht, kwam op zijn teenen terug, en fluisterde:

— Daar beneden wordt heel zachtjes gelopen! Er is dus wel iemand achtergebleven, zooals ik al vreesde. De vilten overschoenen aan, en opgepast! Henderson, jij blijft voorloopig hier boven op de gang, totdat mijnheer Brand en ik die zaak hebben geregeld. Je zwaarte zou misschien de trap doen kraken. Brand, het windpistool en een amoniakpatroon.

Brand opende zijn tasch, en nam er een voorwerp uit, dat volkomen geleek op een browning, maar alleen was de loop veel dikker, en had een dunneren wand.

Uit een kleine papieren doos nam hij met groote behoedzaamheid een soort van glazen kogel, ter grootte van een stuiter, schoof dien voorzichtig in den loop en hield hem op de plaats door een propje watten.

Hij gaf het zonderlinge pistool Raffles in de hand. Toen slopen de twee mannen de kamer uit, bereikten de gang, daalden met de grootste voorzichtigheid de trap af, die naar den beganen grond voerde, en dit in een volkomen duisternis, die hen dwong, de leuding steeds vast te houden, en met hun voeten naar de treden te tasten.

Raffles, die vooraan ging, hield Brand met

de hand tegen. Beiden luisterden.

Wat verder, ergens in een gang, die zij echter nog niet konden zien, klonken zeer zachte voetstappen, regelmatig, als van iemand die over een looper of op zachte zolen heen en weer loopt.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Ik moet zien wat het is! Daar is stellig een waker, die den toegang naar de lift moet verdedigen! Wij zullen dien lastpost het zwijgen moeten opleggen! Wacht tot dat je het afgaan van het pistool hoort.

En zonder dat Brand iets kon onderscheiden, had Raffles den voet van de trap reeds verlaten, was een kleine vestibule over gestoken, en bleef staan aan het begin van een tamelijk breede gang.

Op een pas of twintig afstand was een klein kaarslampje opgehangen tegen den muur, en het zwakke schijnsel daarvan bescheen een man in een soort van zwarte kaftan, die daar heen en weer liep, acht schreden heen, acht schreden terug.

De gang liep blijkbaar uit op de huisdeur, en het was duidelijk, dat de waker alleen van die kant gevaar duchtte. Hij keek telkens die kant uit, en scheen in het minst geen aandacht te besteden aan de trap die naar de eerste verdieping voerde.

Ten slotte had de man blijkbaar genoeg van dat heen en weerloopen, en ging op zijn hurken zitten, met den rug tegen den muur leunend, die hier van witte, glimmende tegels was voorzien.

Hij liet zijn armen op zijn knieën rusten, en het leek alsof hij sliep.

Maar Raffles wist wel beter.

Hij hief het pistool op, en mikte zorgvuldig. Hij mikte op den schouder van den man. Er klonk een zacht klapje, toen de kogel het pistool verliet. Het glazen projectiel raakte den schouder van den man en sprong met een zachte knal uiteen.

De bewaker maakte een krampachtige, werktuigelijke beweging met den rechterhand, alsof hij een alarmschel, een deurknop wilde grijpen, liet een flauw gerochel hooren, en viel toen terzijde, alsof hij door den bliksem getroffen was.

Raffles drukte een zakdoek tegen neus en mond, liep haastig op den man toe, en wentelde hem op zijn rug. Het was een Chinees. Hij was volkomen buiten bewustzijn. De amoniak had haar werk goed verricht!

Er klonken zachte stappen en Brand vertoonde zich aan het beging van de gang.

Gelukt? vroeg hij zachtjes.

— Onze vriend zal de eerste paar uren wel rustig blijven slapen! gaf Raffles ten antwoord. Wij zullen even moeten wachten, tot de lucht is weggetrokken. Toen ik hem raakte strekte hij met een onwillekeurige gebaar de hand uit naar — ongeveer deze plek! Misschien is hier een verborgen sluiting, of een alarminrichting!

Raffles had zijn zaklantaarn weer aangeknipt, en belichtte daarmee den wand, die schijnbaar geheel vlak was.

Het kwam hem echter voor dat een van de witte tegels, ongeveer op schouderhoogte, heel weinig naar voren sprong.

Hij wilde er reeds op drukken, toen hij zich bedacht.

Misschien was het wel een alarminrichting, en dan zou de geheele zaak verloren zijn?

Hij zocht dus eerst verder, en het duurde niet lang, of hij had aan dezelfde zijde van den muur iets gevonden, dat zijn aandacht gaande maakte. Het was alleen te zien, wanneer men de lantaarn vlak bij den muur hield.

Er vertoonde zich dan een lange lijn, een soort van schaduw, wel anderhalve meter lang, die onbetwistbaar aantoonde, dat over die geheele lengte de tegels een weinig lager lagen. Het scheelde misschien maar een paar millimeters maar het sterke schijnsel van de lamp bracht direct onderscheid aan het licht. Raffles dacht onmiddellijk aan een geheime deur. Trouwens, hij wist met zekerheid, dat hij daarnaar moest zoeken, want gewone deuren waren hier niet te vinden, en toch waren de Chineezinnen naar beneden gegaan, onder den grond, en deze bewustelooze, die daar rustig lag te slapen, had die geheime deur moeten bewaken.

Raffles bukte zich over den man heen, en doorzocht zijn zakken snel. Hij vond er een vlijmscherp mes in, dat een tweeling scheen te zijn van de dolk, die Raffles den avond tevoren had opgeraapt voor het huis van den kruidentier, toen de aanslag op hem gepleegd werd. Evenals het wapen vertoonde het een paar geheimzinnige figuren, op het ivoren heft en een soort van wonderspreuk in Chineesche letters op de kling, breed en stevig, en zoo scherp geslepen als een scheermes.

Maar hij vond ook een soort van stift, die een weinig geleek op een van die moersleutels, zooals de conducteurs ze gebruiken om coupédeuren af te sluiten.

Het duurde geen twintig tellen meer, of Raffles had de opening gevonden waarin de stift paste.

Zij bevond zich nog geen halven voet boven den grond, en was goed verborgen door een soort van versiering van de plint, die langs de geheele gang liep.

Zonder zich te bedenken, stak Raffles de stift in het gat, drukte, draaide, eerst naar links, toen naar rechts — en zonder eenig gerucht klapte het deurtje open in den muur, en en toegang was vrij!

En onmiddellijk zag Raffles hoe goed hij eraan gedaan had, den eersten tegel niet aan te raken!

Want hij stond, zoodra hij door het lage deurtje was gegaan, in een soort van portaal, en aan zijn linkerhand zag hij de met groene zijde omsponnen, geïsoleerde draden van de alarminrichting.

Door op den tegel te drukken ging waarschijnlijk aan den anderen kant, wie weet op welken afstand, een schel over.

De eerste zorg van Raffles was, deze draad met een electricienstang door te knippen. Daarop werd de bewustelooze Chinees gebonden en gekneveld, en Brand ging Henderson halen.

Raffles had intusschen het portaal eens opgenomen. Dit werd voor het grootste gedeelte ingenomen door een liftkoker. De lift was op het oogenblik beneden, maar het toestel kwam geruischloos naar boven, zoodra Raffles op de elektrische knop van de liftkooi drukte. Tegelijkertijd liet zich het zachte gesnor van de motor weer hooren.

Het hield dadelijk op zoodra de lift boven was. Zonder zich een oogenblik te bedenken opende Raffles de ijzeren deurtjes van de kooi, de drie mannen stapten in de lift. Raffles haalde den kleinen hefboom over, en de lift zakte langzaam en zeker wel twintig meters diep.

— Het wordt je nu zeker heel wat duidelijker, waarom dit huis van den eenen Chinees aan den anderen overging, Brand! zeide Raffles met een glimlach. Je ziet, dat het zonderlinge en heel bruikbare inrichtingen heeft. Maar hier zijn we er al. Iedereen uitstappen!

Inderdaad was de lift uit zich zelf tot stilstand gekomen. Raffles opende de deur, de driemannen stonden aan het begin van een soort van tunnel, die tamelijk goed verlicht was door een reeks van elektrische lampjes. De tunnel moest zeer lang zijn, want het einde van die rij lampjes was niet eens te zien.

— Vooruit! beval Raffles eenvoudig.

De tocht begon.

De tunnel was zeer gemakkelijk begaanbaar, en waarschijnlijk door Chineesche vaklieden gelijk gemaakt en ingericht. Want het was onmiddellijk te zien, dat men hier te doen had met een zeer ouden gang, wellicht behoorende tot een buiten gebruik gesteld riool. Ook Parijs heeft van deze gangen, die echter veel breeder zijn.

De tunnel liep kaarsrecht voort, en pas na tien minuten gaans ongeveer beschreef zij een kleine bocht naar rechts, en begon tegelijkertijd een weinig te rijzen.

De schreden van de drie mannen waren niet hoorbaar, daar zij op hun dikke, vilten zolen liepen.

Maar plotseling stond Raffles stil, en hield met een gebaar de anderen tegen. Zijn geoefend oor, scherper dan van de anderen, had een zwak geluid opgevangen, dat geleek op een vreemd gemurmur van stemmen, alsof er daar in de verte gemeenschappelijk een eigenaardige psalm werd gezongen of een gebed werd opgezegd.

Zeer voorzichtig gingen zij verder op een wenk van Raffles. Het zonderlinge gerucht werd nu duidelijker. De tunnel beschreef plotseling een tamelijk scherp hoek, en eensklaps zag Brand, hoe Raffles bliksemsnel de pistool te voorschijn haalde, opnieuw laadde, en afschoot. Hij hoorde den doffen val van een lichaam, en rook de scherpe, doordringende lucht van de amoniakpatroon, ofschoon zij zeker wel 25 meters waren verwijderd van de plek, waar het projectiel uiteen barstte.

— Wij zijn er! zeide Raffles rustig. Ik heb nog juist bijtijds den tweeden waker kunnen bedwelmen, voor de kerel mij gezien had. Wees nu voorzichtig, en volg mij.

De drie mannen gingen gelijk den hoek van den tunnel om, stapten over het zware lichaam van den chinees heen en liepen stil en vlug toe op een zware deur, die van brons scheen te zijn gemaakt, en in het midden waarvan zich een soort van luikje bevond, dat op het oogenblik openstond, en een rond hekwerk afsloot, prachtig bewerkt, en waardoor men in een vertrek zag, of beter gezegd, een zaal, waarvan de ongehoorde weelde zelfs deze mannen overblufte, die toch in hun avontuurlijk leven heel wat op dit gebied gezien hadden!

Het was alsof zij plotseling waren overgeplaatst naar een paleis uit de sprookjes van 1001 nacht. De zaal, hoepelvormig, was geheel bekleed met platen marmer, roze dooraderd. Er stonden tafels van porfier, en daarop schalen van het prachtigste jaspis, dat Raffles nog ooit

gezien had. De meeste van die schalen waren gevuld met de schoonste vruchten die men zich denken kan — perziken, druiven, granaatappel. In andere waren prachtige bloemen, die in kristalhelder water dreven. Er waren er echter ook, die versnaperingen bevatten — suikerwerk, bonbons, geconfijte vruchten. Op den vloer, een kunstig mozaik vormend, en samengesteld uit kostbare steensoorten lag een rond tapijt van onwaarschijnlijke afmeting, en zelfs op dien afstand herkende Raffles den arbeid van de weefkunstenaars uit Beloejdistan.

Op bronzen zuilen stonden gouden vaten, waarin welriekende kruiden zachtjes smeulden. Voorts waren er rustbedden van sandelhout, ingelegd met ivoor, bedekt met kostbare weefsels, tafels met zilver ingelegd, een overvloed van zachte, zijden kussens, mollige divans en die tot minnekozen schenen uit te lokken, en lage, ronde tafels, beelden en snuisterijen van wonderlijke schoonheid, afbeeldingen van den boedha in al zijn levensstadia, beeldhouwwerken van Chineesche en Indische kunstenaars uit brons, marmer, en ivoor. Het was schier onmogelijk, al die weelde in zich op te nemen. Men had er een half uur naar kunnen zien, en dan pas het groepje mannen hebben opgemerkt, dat zich in die vreemde zaal bevond, waar nooit daglicht binnendrong, en die door duizenden kaarsen en kleine olielampen verlicht werd, en die in die ruimte bijna schenen te verdrinken.

Zij waren goed zichtbaar, op nauwelijks tien meters afstand van de deur, want zij zaten op een soort van verhooging, die met kostelijke tapijten was belegd. Raffles herkende onmiddellijk Kai-Wu-Ping, die in het midden zat.

Voor dezen groep, lager, en een paar meters van daan stond een Chineesch meisje, die zelfs naar Westersche begrippen schoon zou zijn genoemd. Zij was iets grooter dan een Chineesche gewoonlijk pleegt te zijn. Het gezichtje was goed gevuld, en de oogen, die maar heel weinig scheef stonden waren van een zeldzame pracht, en overweld door lange, zijdeachtige, gitzwarte wenkbrauwen. Zij droeg op dit oogenblik het Chineesche gewaad, zooals het sedert eeuwen in China gedragen wordt, bijna tot aan den grond reikend, met een grooten strik achter op den rug, en het haar was op Chineesche wijze opgemaakt — een helm van blauwzwart haar. Zij droeg zeer veel juweelen, en in de haardracht staken een paar gouden kammen, waarin diamanten flonkerden.

Om het voorhoofd liep een dunne gouden ketting, die juist boven den neuswortel een robijn van het zuiverste water droeg, zoo groot als een hazelnoot. Het gewaad was van goudbrokaat, en zooals zij daar stond, geleek zij op de afbeelding van een der oudste keizerinnen van het hemelsche rijk.

Het was een groot fortuin, dat dat meisje daar droeg! Zij stond onbeweeglijk stil, met haar zwarte oogen gericht op de mannen tegenover haar.

Juist was Kai-Wu-Ping opgestaan, en zijn stem klonk luid en dreigend door de marmeren zaal. Hij sprak het Chineesch van Kanton, en Raffles kon dus uitstekend volgen wat hij zeide:

— Lao-Ming, je hebt bekend! Loochenen zou je ook niet gebaat hebben. De bewijzen zijn overstelpend. Lionel Beresford was door de Wong-Kai-Fu ter dood veroordeeld. Hij was een der verbitterste vijanden van China dat wij liefhebben, wij Zuiderlingen. Jij was uitverkoren, om hem het vergif toe te dienen. Inplaats daarvan heb je hem gewaarschuwd, en hij kon vluchten naar zijn land. Je hebt je misdaad nog verergerd, door hem te volgen. Je hebt je Chineesche kleederen afgelegd, je hebt je goden verloochend, je hebt Wong-Kai-Fu, het heilige genootschap verraden — je zult sterven!

Het bleef een oogenblik zoo stil, dat men de zachte, gejaagde ademhalen van het Chineesche meisje kon hooren. Toen ging Kai-Wu-Ping voort en zijn oogen doorboorden Lao-Ming, de afvallige Chineesche:

— Je zult dus sterven, Lao-Ming — hier, in deze zaal! En wij zullen je den tijd geven, om berouw te koesteren! Jij hebt den rijkdom willen kennen — welnu, weelde zal om je zijn, tot aan je laatsten snik! En niet snel zal de dood komen, maar langzaam, stap voor stap!

— Het kon mij niet schelen dat Lionel Beresford rijk was! zeide de zachte stem van het meisje. Ik heb hem lief om hemzelf. Ik kon het niet helpen. Ik moest hem liefhebben, dien gij ter dood had veroordeeld. Het was mij onmogelijk, aan hem het vonnis te voltrekken.

De stem had zacht, bijna eentonig geklonken. De zwarte oogen staarden, schijnbaar zonder iets te zien, voor zich uit, maar de gelaatskleur was reeds die van een doode.

Kai-Wu-Ping fronsde toornig te wenkbrauwen, en zeide met stemverheffing:

— Jij hebt je durven verzetten tegen de uitspraak van den Heiligen Raad van Zeven, je hebt de Wong-Kai-Fu getart, en je wist, dat die misdaad met den dood wordt gestraft! Wij ijveren voor de heiligheid van China, en wie tot ons toetreedt, die zweert, dat hij nooit het genootschap zal verraden, en alle bevelen van den Raad van Zeven blindelings zal opvolgen.

Hij hield even op, keek het meisje met een loerenden blik aan, en zeide:

— Er is een man, Murdock is zijn naam, die je wilde koopen. Hij is zeer rijk. Wil je hem nemen?

— Liever sterf ik! zeide Lao-Ming eenvoudig. Ik gruw van hem. Beloof mij alleen maar, dat Lionel Beresford niets meer van jullie te vreezen heeft, en ik zal tevreden sterven.

— Ik heb niets te beloven! zeide de Chinees kortaf. De Stem heeft gisteren gesproken — tegen haar besluit kan niemand zich verzetten! Het vonnis is gevallen, Lao-Ming, het Heilige China zelf heeft gesproken door de stem van den grooten Generaal — en jij bent een wurm, en zult vertreden worden, omdat je je hebt durven verzetten. En bitter als alsem zal je uiteinde zijn. Bedwelmende geuren zullen om je opstijgen. De heerlijkste spijsen zullen je gehemelte strelen, je voet zal gaan over mollige tapijten, je oog zal rusten op de heerlijkste kunstvoorwerpen — ja — de stem van je geliefde zal door deze zaal ruischen, en je zult zijn beeltenis zien — Want de Westelingen vonden vreemde zaken uit, en wonderlijk is de macht van de electriciteit! En langzaam zal een giftige damp hier binnen trekken, heel langzaam, steeds dichter wordend, en tenslotte zul je huilen als een wolf, en de pijnen zullen je lichaam martelen, je leden uiteentrekken — en je zult den dood ingaan met de klanken van hemelsche muziek in je ooren! Zoo zul je het leven verlaten, dat je begeerenswaardiger dan ooit moet toeschijnen! Lao-Ming, het vonnis is geveld, en je zult sterven!

Weer werd het stil, in de marmeren zaal met haar koepelvormige zoldering, en toen begon er eensklaps een vreemde, verre muziek te spelen.

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VI.

DE SLUIPENDE DOOD.

De drie mannen achter het bronzen rooster hadden hun adem ingehouden. Zij stonden onbeweeglijk toe te zien. Brand begreep maar heel weinig, en Henderson in het geheel niets van deze plechtigheid, maar ook zij begrepen wel dat het meisje daar als beklagde stond, en dat al die mannen hare rechters waren. Alleen Raffles had al het afschuwelijke begrepen van het uitgesproken vonnis — langzaam te moeten sterven, onder vreeselijke pijnen, te midden van een weelderige omgeving, gevoed met het heerlijkste voedsel, en in de ooren de streling van de schoonste muziek — alles om het afscheid van het leven nog des te wreeder te maken.

Hij kende Beresford niet persoonlijk, maar hij herinnerde zich de zaak. Het was destijds nogal geheimzinnig in zijn werk gegaan. Beresford maakte destijds deel uit van een Engelsche onderzoekingscommissie, die zich naar China had begeven, en zich daar blijkbaar de vijandschap op den hals had gehaald van de Wong-Kai-Fu, het machtige, geheime genootschap dat in dienst stond van een der machtigste generaals der Zuidelijken, van wien men in het geheim fluisterde niet in het openbaar, want dat kon iemand het hoofd kosten — dat hij voornemens koesterde om van de republiek China weer een keizerrijk te maken.

Beresford was nu in Londen, dat wist hij zeker. Lao-Ming had hem zeker daarginds ontmoet, was aangewezen om hem te vermoorden, maar had hem daarentegen gewaar-schuw, was hem gevolgd naar Londen, en om dat alles ter dood veroordeeld. Dat was gelast door de luide, machtige stem, den nacht tevoren, in de geheimzinnige, onderaardsche vergaderzaal!

Maar indien dat zoo was, dan bestond er groote kans, dat die opdrachtgever zich te Londen bevond! Het was immers op een andere wijze ondenkbaar, dat hij kon weten, op welke wijze men zich van het meisje kon meester maken! En Raffles balde de vuisten, als hij bedacht, welke duistere, gevaarlijke machten er in het groote Londen aan het werk zijn, dag en

nacht, jaar en jaar uit. De lieden daarbinnen te overvallen, had natuurlijk geen zin. Zij waren veel te talrijk, natuurlijk zouden zij goed gewapend zijn, en daarenboven — Raffles had er zich reeds van overtuigd, dat de bronzen deur stevig gesloten was, en wel aan de binnenzijde.

Zeer waarschijnlijk was er nog een uitgang, die echter niet te zien was van de plek waar de mannen zich bevonden, en dat was werkelijk te hopen, anders zouden de rechters langs denzelfden weg moeten terugkeeren. Zij zouden den wachter bewusteloos vinden, en misschien zou het meisje dan op slag vermoord worden.

Intusschen werd de zonderlinge muziek, uitsluitend door snaarinstrumenten voortgebracht, een weinig luider, en de voorzitter moest zijn stem verheffen, om nogmaals op dreigenden toon het woord tot de ter dood veroordeelde te richten:

— Drie dagen zal de dood je omsluipen, en drie nachten, Lao-Ming! Moge het berouw aan je wreken, zooals de rups het aan de vrucht doet. En geen rust voor jou in de velden der zaligen! Niemand weet dat je hier bent, niemand zal je kunnen zoeken. Iederen dag zullen slaven, ons trouw toegedaan, je voedsel brengen. Totdat je geen voedsel meer zult noodig hebben!

Raffles keek naar de vrouw. Men zou verwacht hebben, dat zij zich op de knieën zou werpen, om genade zou smeeken. Zij was nog zoo jong, zoo mooi en zoo teer! Maar zij bleef kaarsrecht staan, en scheen aan heel andere dingen te denken.

Toen nam zij een vuurroode roos uit het blauwzwarte haar, bracht die vlug aan haar lippen, en zij alleen maar:

— Het is uw plicht, om de laatste beden van een ter dood veroordeelde te vervullen! Geef deze roos aan Lionel, en zeg hem, dat mijn laatste gedachte voor hem was. Ik heb geen berouw, en ik zal het ook nooit kunnen hebben. Als er iets aan mijn hart vreet, dan is het alleen maar de gedachte, dat ik hem nooit meer zal

terug zien — hem, den koning van mijn hart!

Hier wankelde zij heel even, en haar oogen kregen een smartelijke uitdrukking. Maar Kai-Wu-Ping had haar woedend de roos ontrukkt, vertrapte haar onder zijn voeten, en schreeuwde, zijn Oostersche kalnte verliezend, met een hooge, van woede overslaande stem:

— Wij zullen hem vertrappen, als wij hem kunnen bereiken, zooals ik deze bloem vertrap!

Een kort oogenblik zag Lao-Ming eruit, niet meer als een teeder jong meisje, maar een tijgerin in furie.

De Chinees trad met een grijnslach achteruit, en zei:

— Ja, ik weet wel wat mij lot zou zijn, als je maar gewapend was, jij boschkat! Maar gelukkig hebben we je de tanden uitgetrokken! Sterf en verga!

Hij gaf een wenk, en al die zwijgende mannen sloegen hun mantels om zich heen, en de drie mannen daar achter de bronzen deur grepen reeds naar hun wapens, vast besloten om zich te verdedigen, want het kleine groepje richtte zijn schreden aanvankelijk naar dien uitgang.

Spoedig echter veranderde de richting waarin zij liepen. Een oogenblik later waren zij uit het gezicht verdwenen. Alleen het tengere, flonkerende figuurtje in het brokaten gewaad en met de juweelen behangen stond daar nog doodstil in het midden van de reusachtige sprookjeszaal, bestraald door het licht van de hoog opgehangen lampen.

Toen klonk er een zacht gerucht, als het rondraaien van een katrol, waarover een touw loopt, hetwelk een zwaar voorwerp draagt, en heel langzaam schoof er voor de getraliede opening in de bronzen deur een soort van luik.

Onwillekeurig gingen de hoofden der drie mannen mee, om nog zoo lang mogelijk in die helder verlichtte zaal te kunnen zien.

Het laatste wat zij zagen was Lao-Ming, glinsterend van juweelen, en stil als een standbeeld, starend naar de vertrapte roos, de witte handen tegen de teedere borst gedrukt.

En toen werd het eensklaps zeer donker om hen heen. Het stalen scherm was geheel voor de deur neergezakt, aan de binnenzijde.

— Zij sluiten de openingen af, fluisterde Raffles, die beesten!

Brand voelde den krachtigen greep van Raffles vingers als een tang om zijn benedenarm. Hij zei:

— Wij zullen toch alles doen wat wij maar kunnen, om haar te bevrijden, Edward!

— Natuurlijk! Ik geloof dat ik tot mijn laatsten snik dat pathetisch figuurtje voor oogen zal hebben, als ik niet alles in het werk stelde om haar te redden! Maar gemakkelijk zal het zeker niet zijn!

— Gemakkelijk? Wel, als zij aanstonds de open vensters ontdekken, en het touw, en den man bij de lift — dan loopen wij kans, met die jonge dame in die plezierige zaal te worden opgesloten! zeide Brand fluisterend.

— Brand, om dat alles te ontdekken zouden zij langs dezen weg moeten zijn teruggekeerd. Tot ons groot geluk is dat niet geschied! Het is dus duidelijk dat er nog een tweede uitgang moet zijn, wellicht nog moeilijker te bereiken dan deze. Ik denk bij voorbeeld aan een gang, een tunnel, die uitkomt dicht bij de groote vergaderzaal!

— Maar Edward, — dat zou een tunnel van een uur gaans moeten zijn, klonk de stem van Brand in de duisternis.

— En wat zou dat? Ik ken hier te Londen tunnels, ja gansche doolhoven daarvan, die nog veel langer zijn! Hoe het ook zij — wij moeten van deze seconde af aan het werk gaan, want wie weet komen zij nog terug in het huis, waar wij zijn binnengedrongen, of zij missen spoedig den deurwachter daar bij de lift, gaan hem zoeken en vinden hem — en dan is het lot van het meisje bezegeld, tenzij wij haar voor dien tijd hebben kunnen redden!

Er klonk een licht getik, en toen werd de gang vrij helder verlicht. Raffles had zijn zaklantaarn aangeknipt. De deurwachter lag nog altijd op zijn rug, stil en bleek. Raffles beschouwde hem even aandachtig, en zei toen:

— James, ont DOE hem eens van dat overkleed! dat kan ons misschien nog te pas komen! Je ziet dat er met gele zijde een soort van teeken op de borst is geborduurd — dat is het teeken van Wong-Kai-Fu.

Henderson bracht het bevel onmiddellijk ten uitvoer. Hij hanteerde het zware lichaam alsof het niet meer woog dan een baby, en stroopte als het ware het zwart zijden gewaad van den man af, zooals men een paling stroopt. Het bleek dat hij er gewone, Westersche kleederen onder droeg.

— Mij dunkt dat het jou goed zal passen, James, zeide Raffles met een glimlach. Bewaar het in ieder geval.

Brand, die aandachtig had geluisterd, zeide nu :

— Het is mij alsof ik nog steeds heel onduidelijk die zonderlinge, bekorende snarenmuziek hoor. Zouden er daarbinnen dan nog andere menschen zijn ?

— Dat is bijna niet aan te nemen, Brand ! Zeer waarschijnlijk wordt ook die muziek te weeg gebracht langs electrischen weg ! Apropos, heb je op de juweelen van het meisje gelet ?

— Natuurlijk ! Wie zou die over het hoofd zien ! Zij draagt voor een kapitaal aan sieraden. Hoe heeft zij die alle kunnen koopen ?

— Maar Brand — die juweelen zijn natuurlijk niet haar eigendom, en zij heeft ze als het ware in bruikleen, als ik mij zoo mag uitdrukken ! Haar rechters hebben er haar mede behangen, en rekenen er stellig op, ze na haar vreeselijken dood weer terug te nemen. Nu, ik hoop daar een stokje voor te kunnen steeken.

— Maar hoe komen we binnen ?

— Dat is natuurlijk de hoofdzaak ! Hoe eerder het ons lukt, hoe minder last wij zullen hebben van het gas, dat langzaam maar zeker die ruimte zal binnen dringen en vullen.

— Maar de slaven die haar bedienen ?

— Die zullen natuurlijk met gasmaskers zijn uitgerust !

— Zou zij niet trachten, hen om te koopen, met behulp van de schatten die zij draagt ?

— Natuurlijk zal zij dat trachten, maar het zal haar niet baten. Wees er maar zeker van, dat Kai-Wu-Ping betrouwbare helpers heeft uitgezocht ! Neen, daarop mogen wij niet rekenen. Maar de slaven moeten toch ergens binnen treden, stellig door deze afgesloten deur, en veeleer door dezelfde opening, waardoor de rechters zijn heengegaan, en het is

nu maar zaak, om die opening te vinden.

— Zouden wij niet kunnen trachten, om met haar in verbinding te stellen, bij voorbeeld door op de deur te kloppen ?

— Kloppen op die bronzen deur, die nog met een stalen scherm is afgesloten, zou al heel weinig helpen, Brand. En wat zou dat kloppen ons geven ? Zij zal toch stellig niet in staat zijn, dat zware stalen scherm op te lichten. Het weegt zeker een paar honderd kilo ! Wij hebben het snorren gehoord van de kleine motor, die het op- en neertrekt.

— Maar kunnen wij deze deur niet eenvoudig forceeren, Mylord, nu wij nog hier zijn ? stelde Henderson voor, die trappelde van ongeduld.

Maar Raffles schudde het hoofd en gaf ten antwoord :

— Ik vrees dat dit onmogelijk zal zijn ! Met de deur zelve zou het misschien nog gaan, maar hoe moeten wij met de hulpmiddelen die wij nu bij ons hebben, een dikke stalen plaat aantasten, die in een gleuf van het graniet loopt ?

— Laten springen met dynamiet ! riep Henderson opgewonden.

— Mijn waarde James — dat zou een tamelijk gevaarlijke proefneming zijn ! Wij weten volstrekt niet hoe de bodem hier is samengesteld, en dat heele paleis van Sheherazade kon wel eens boven ons hoofd ineensstorten.

De terugweg zou ons door een instorting worden afgesneden, wij zouden dat meisje niet gered, en ons zelve ten onder gebracht hebben !

— Maar intusschen stroomt het doodelijke gas de zaal reeds binnen, riep Brand op een toon van wanhoop !

— Heel langzaam, Brand ! De zaal is zeer groot, en de marteling moet drie dagen duren.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VII.

LIEFDE EN JUWEELLEN.

Dienzelfden nacht, omstreeks twee uur, belde een reusachtige Chinees in het gewaad van zijn land gekleed aan het huis van Kai-Wu-Ping.

De heer des huizes had blijkbaar goed geoefend personeel, dat op zijn thuiskomst wachtte, want er ging bijna aanstonds een luikje open in de woningdeur, en het gele, wantrouwende gezicht kwam te zien van een Chineeschen buttler.

Zoodra deze echter het zwartzijden gewaad en het teeken van Wong-Kai-Fu te zien kreeg, fluisterde hij haastig:

— Wat is er?

— De meester! Vlug wat! antwoordde de late bezoeker, de taal van zijn eigen land gebruikend.

— Maar de meester is pas zoeven thuis gekomen!

De bezoeker maakte een gebaar van ongeduld en stak den buttler door het kleine luikje een beenen plaatje toe, waarin het gevreesde teeken was uitgesneden. De buttler wierp er slechts even een blik op, en opende toen zwijgend en vlug de woning deur.

De Chinees trad binnen, hoog en breed als een toren in zijn zwart gewaad, en bijna de geheele deuropening vullend.

— Waarschuw den meester. Ik wacht hier, zij hij kortaf.

De buttler verwijderde zich. Een oogenblik daarna ging achter in de vrij groote vestibule een deur open, en Kai-Wu-Ping trad op den bezoeker toe. Hij was reeds gekleed in een pyama van vuurroode zijde, met gele figuren bestikt. Hij keek norsch in de richting van den

bezoeker, dan weer naar het beenen plaatje, dat hij in de hand hield.

— Wat wil je? Ik geloof niet dat ik je ken! Wat heb je me mee te deelen?

— Dit! antwoordde de reusachtige Chinees, kortaf, en ditmaal in uitstekend Engelsch.

Een verschrikkelijke vuist zwaaide door de lucht, en trof Kai tegen het gelaat met de kracht van een stormram. Hij rolde als een omvergeworpen kegel door de vestibule, en vervolgens tegen een kleine tafel met snuisterijen, waarvan er eenige kletterend op den grond vielen.

Onmiddellijk ging de deur weer open, waardoor de Chinees verschenen was, en de buttler keek verschrikt de vestibule binnen.

Nauwelijks had hij gezien wat er gebeurd was, of hij wilde op den bezoeker toestormen. Maar eensklaps scheen het, alsof deze zich in drieën splitste! Achter het geweldige lichaam, verborgen door het tot op den grond neerhangend gewaad, hadden zich twee mannen bevonden! Zij waren geheel onzichtbaar gebleven achter dat herculische wezen!

Toen de buttler zag dat die eene man plotseling was uitgegroeid tot drie, veranderde hij van taktiek, was met een sprong weer bij de deur verdween er door, en trok ze achter zich dicht.

— Open die deur, James! klonk een korte bevelende stem.

De Chinees wierp zich met zijn schouders vooruit tegen de deur, die krakend openvloog.

Het was tijd, want de buttler had reeds het telefoontoestel op de schrijftafel van zijn meester van den haak gegrepen. Hij liet het

dadelijk los toen de deur bezweek, ijde op een van de wapenrekken toe, en rukte er in dolle woede een van die groote, vlijmscherpe tweehands zwaarden af, zooals ze eeuwenlang gebruikt zijn en nog worden door de Chineesche zwaartvechters, en de Chineesche edelen.

Hij hief het wapen op naar Raffles, die het dichtst bij hem was en deed een woedenden houw naar hem. Maar sneller als de gedachte sprong Raffles terzijde, en de zware, scherpe kling drong wel een halven voet in het hout van den vloer, met zooveel wilde kracht had de buttler toegeslagen. Voor hij het wapen weer had kunnen losrukken, had Raffler hem met een kaakslag geveld. Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd. Raffles keek glimlachend rond, en zeide tot zijnen metgezel, die een beetje beduusd was blijven toezien:

— Zie zoo, mijnheer Beresford! U ziet — het ging nog gemakkelijker dan wij dachten! Een paar woorden Chineesch aan mijn braven helper geleerd. Uw eigen beenen plaatje, dat gij als rariteit gelukkig had bewaard — en een paar harde vuisten hebben het werkje spoedig opgeknapt! Wees nu zoo goed, dien kleinen, gelen schavuit flink te binden, en ook te knevelen, en haal het lichaam van Kai naar binnen. Zoek naar zijn eigen gewaad dat hij moet dragen als hij de bijeenkomsten, van de Wong-Kai-Fu bezoekt — ik heb in dien tijd eenige andere kleinigheden te verrichten!

Lionel Beresford, een stoere knaap van nog geen dertig, en met het gezicht van iemand die al heel wat heeft beleefd, krachtig en gebruind, begon onmiddellijk aan de hem opgedragen taak.

Nog geen half uur geleden was die zonderlinge man hem komen halen, en had hem medegedeeld wat er geschied was met de vrouw, die hij boven alle andere vrouwen ter wereld lief had gekregen, ondanks haar ras — en misschien wel juist daardoor. Wie die bezoeker was — hij wist het niet, en voorloopig stelde hij er ook geen belang in! Maar hij keek toch wel vreemd op, toen hij, onder het werk nu en dan een blik terzijde werpend, ontwaarde, hij zijn zonderlinge vriend rustig bezig was, de sleutels van Kai achtereenvolgens te beproeven op een kleine brandkast, deze te openen, er den inhoud zorgvuldig van na te zoeken, en tenslotte een groot aantal papieren bij zich te steken — waaronder er heel

wat waren, die verdacht veel geleken op bankbiljetten.

Maar Beresford had al te veel in zijn zwerwend, gevaarvol leven bijgewoond, zijn gedachten waren ook te veel vervuld van Lao-Ming, om nog verder zijn gedachten te wijden aan deze inderdaad wel wat vreemde handelwijze. Men moest een overkleed hebben van een zijner doodsvijanden, en dat was de hoofdzak.

Hij vond dit kleed al spoedig in de slaapkamer, vorstelijk ingericht als van een regeerend koning, en hij maakte er zich dadelijk van meester. De twee Chineezzen waren reeds stevig gebonden en op deskundige wijze gekneveld, en werden ieder in een afzonderlijke kamer opgesloten.

— Ik ben klaar! zeide Beresford rustig, met het zwarte kleed over den arm.

— Ik ook! zeide Raffles laconiek, met de buitgemaakte bankbiljetten in zijn binnenzak. Nu de rest, en een beetje vlug. Mijn andere helper wacht in de auto!

Het drietal verliet haastig het groote huis, en stapte een dertig tal meters verder in de gesloten auto, die door Brand werd bewaakt.

— Vooruit! beval Raffles kortaf.

De auto reed weg. Henderson had naast Brand plaats genomen. Hij zag er zonderling genoeg uit, met zijn geel gezicht, en half-toegeknepen, scheeve oogen, en zijn platten neus, alles ontsproten aan de kunstvaardige hand van Raffles!

Daar binnen liet deze de gordijnen neer, en trok het zwarte gewaad aan, dat Beresford hem zwijgend toereikte.

Toen klopte hij tegen de voorruit en de auto stond stil, in een donkere, geheele verlaten zijstraat. Raffles klapte een spiegeltje aan de voorzijde van de wagen op, draaide het licht wat hooger, en begon zich snel en met bekwame hand te grimeeren.

Met stomme verwondering zag Beresford toe hoe het gelaat geel werd, hoe de oogen terzijde werden opgetrokken, met behulp van een soort van hechtpleisters, hoe de wenkbrauwen van de neuswortel af omhoog gingen en hoe de smalle, rechte neus breed werd en plat, door het inbrengen van een paar doorboorde kogeltjes in de neusgaten. Een pruik van sluiik, zwart haar voltooidde deze vermomming.

— Lijk ik voldoende op Kai? vroeg Raffles, den ander aanziende.

— Ik wordt niet zoo spoedig meer bang, maar nu zou ik bijna vrees gaan koesteren! antwoordde Beresford. En de hemel weet dat ik voor heete vuren heb gestaan. Wilt gij mij niet eindelijk zeggen, wie ge zijt.

— Als het gedaan is, antwoordde Raffles kort. Heb nog een half uur geduld.

Hij klopte weer op de voorruit en de auto reed verder. Tien minuten later stond zij opnieuw stil. Zij waren aan de Theemskade. De vier mannen stapten uit, en Brand ging de auto in een nachtgarage stallen. Vervolgens liepen zij met haastige schreden verder — en nog geen kwartier later waren zij in denzelfden gang, onder den kelder van den kruidenier, dien Raffles reeds twee nachten tevoren had gebruikt. Het gat was dichtgemaakt en stevig gestut. Allen liepen zwijgend verder. Raffles en Henderson vooraan, totdat zij de deur bereikten van de onderaardsche vergaderzaal. Hier bleven Brand en Beresford wat achter, zich verschuilend in de duisternis van een nis, en alleen Raffles en Henderson gingen onbeschroomd verder. De vermomming moest wel zeer goed zijn, want nauwelijks had de Chineesche deurwachter het licht van zijn lantaarn op de twee mannen gericht, of hij boog diep en eerbiedig en opende de deur. Daarbinnen waren een honderdtal Chineezen bijeen, zachtjes fluisterend, en boven dat gefluister uit klonk de scherpe, bevelende stem van Raffles, in het Chineesch:

— Drie mannen om mij naar de Zaal des Doods te vergezellen! Wij volgen de tunnel!

Onmiddellijk maakten zich drie mannen van de groep los, en kwamen aanloopen. De deur ging weer dicht.

— Loop vooruit! beval Raffles.

Dadelijk gehoorzaamde het drietal. Henderson had licht gemaakt. En het bleek dadelijk, dat Raffles een goed inzicht had gehad in de wijze, waarop de leden van de Wong-Kai-Fu de onderaardsche paleiszaal konden bereiken. De drie Chineezen liepen eerst weer een eind de tunnel terug, langs de nis, en gingen wat verder bij den tweesprong een andere tunnel in, en zij wisten niet, dat zich nu twee Westerlingen bij het groepje hadden gevoegd, die het op een veiligen afstand begonnen te volgen geleid door het schijnsel van Henderson's lamp.

De tocht duurde bijna een vol uur. Er werd in al dien tijd geen woord gesproken. Toen stonden de drie gidsen stil, voor een schijnbaar blinden muur. Er klonk een soort ge-

schuivel, de muur schoof plotseling op zijde — en zij stonden boven aan een steenen trap, die regelrecht voerde naar de helder verlichte Zaal des Doods!

Reeds drong hun een onaangename, zure, prikkelende lucht in de keel — het doodelijk gas begon heel langzaam in de zaal door te dringen!

— Ga naar beneden! beval Raffles haastig. De drie mannen gehoorzaamden.

De steenen trap liep langs den wand daar denzelfden kant waar zich de bronzen deur met het luikje bevond.

Lao-Ming was alleen.

Zoeven was haar blijkbaar voedsel gebracht want een der prachtige tafels was bedekt met gouden schalen, waarin geurige, de neusgaten aangenaam prikkelende spijzen, Een kristallen karaf was met wijn gevuld, die de kleur had van donkere robijnen.

Maar het mooie, Chineesche meisje at niet. Zij lag onbeweeglijk uitgestrekt op een der divans. Zij richtte niet eens het hoofd op, toen de Chineezen langs de trap afdaalden.

Maar plotseling klonk er een luide kreet. Lao-Ming! Mijn kleine zonnebloem!

Beresford was boven aan de trap verschenen en had dien kreet geslaakt. De drie Chineezen, halverwege de trap staande, wendden zich om, begrepen dadelijk alles, en wilden weer naar boven stormen.

Beresford sloeg een hunner neer, die de trap afbuitelde, en daar beneden met gespleten schedel bleef liggen.

De twee kreeg een kogel in de kuit, en hinkte luidschreeuwend de trap weer af, en de derde gaf zich gewonnen, en liet zich binden door Henderson, die luidkeels lachte.

Lao Ming was opgestaan en een oogenblik later lagen de gelieven in elkanders armen.

En Beresford zag nauwelijks, of hij wilde niets zien, hoe de reusachtige Chinees, geholpen door Brand, een groote zak wijd openhield, en daarin kalmpjes de gouden schalen en de prachtige kunstvoorwerpen begon te schuiven, die zijn hand maar voor het grijpen vond.

Raffles was op het paar togetreden, en zeide glimlachend:

— Ik geef U nu den raad, Mijnheer Beresford, maar spoedig heen te gaan, met deze jonge dame, en liefst zoo ver mogelijk buiten Londen! Ik geloof dat Australië een heel goed land voor U zal zijn. Ik was oorspronkelijk van plan, ook die weelde van deze jonge

dame op te eischen. Ik zie er van af, en schenk ze U! Beschouw ze als mijn bruidsgeschenk! Alleen deze ring — bij wijze van aandenken! Ik heb genoeg in de brandkast van onzen Kai gevonden! Hier is de schuif die de deur afgesloten houdt — en nu open ik de deur zelf! De weg is vrij voor U! Maak U spoedig uit de voeten! En als gij wilt weten wie ik ben

— John Raffles was de man die U gaarne heeft geholpen!

Beresford vatte langzaam de hand van Raffles, en zeide eenvoudig:

— Ik vermoedde het! Gij zijt een edelman — in alle beteekenissen! Ik dank U, en wij zullen U nooit vergeten, mijn kleine zonnebloem en ik!

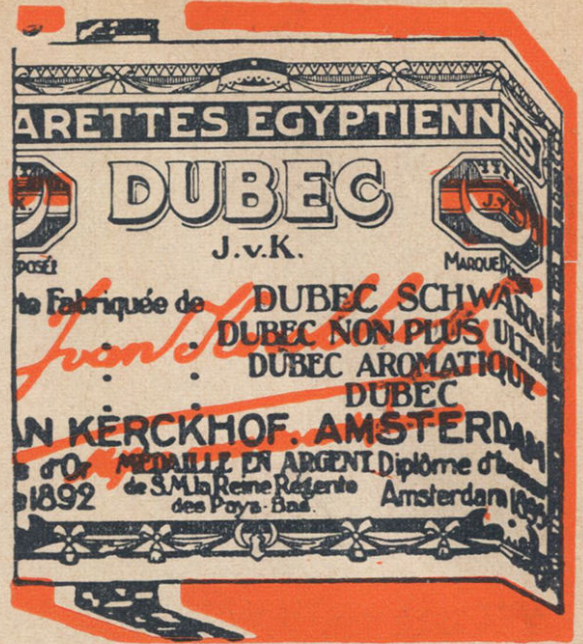
De volgende aflevering bevat:

De ringen van gravin Karina

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885